

Somliga snokar

Prolog

Platta fötter hade han, för han hade gått långt. Uppenbarligen längre än de flesta som försökt gå långt. Man kunde förstås inte se fötterna hur väl man än stirrade, eftersom hans skor var i vägen, men de kunde minsann avslöja ett och annat om hans vandring. Att han varit i lera, grus och regn var ganska uppenbart även för ett otränat öga. Och sulorna - det som fanns kvar av dem - släpade mest i strimlor bakom hans fotspår, innan de en efter en gav upp och lade sig till rätta på marken. Och där gick han, som om han inte tänkte stanna ännu på länge.

I hans mörka och slitna kläder liknade han mest en man som ingen kände, och som ingen ville lära känna. Men några personer hade känt honom. Mycket väl dessutom. Och detta var hans stora börda. Ingen av dessa personer kände honom längre. Och han kände inte heller dem.

Han var ensam och förvirrad. Han såg ut som en man som läst en sorglig bok, sett en sorglig film, levtt ett sorgligt liv eller vaknat upp med en dålig frisyr.

Av någon anledning vek han av vid skylten som pekade på byn en bit framför. Varför skulle jag vilja träffa folk? tänkte han, och fortsatte åt ett annat håll - det håll som verkade vara längst bort från allting. Solen hade för länge sedan bytt sida och månen var enda lyse för hans vandring. Groparna i vägen hade samlat regnvatten under dagen och i dem såg han en spegelbild som han inte kunde tvätta bort, hur gärna han än ville.

Han trodde att han var ensam, men han blev snart varse om motsatsen. Ett svagt dånande nådde hans öron och ett skarpt sken fick honom att kisa när han vände sig om. Bakom skenet uppenbarade sig ett stort fordon. Han trodde först att det var en bil, men skenet bedrog. Han steg åt sidan, ställde ner sin väska och hoppades att förbli osedd. Bättre ensam än i dåligt sällskap, tänkte han. Fordonet stannade. En ruta vevades ner och ett skäggigt huvud dök upp.

"Morsning!" sa huvudet. "Vad gör du här ute? Det finns knappt någonting längst den här vägen! Är du vilse?"

Vandraren såg sig sakta omkring. Sedan såg han upp på huvudet.

"Man är inte vilse om man inte bryr sig om var man är!"

"Äh, hoppa in så får du åka med!" Han rättade till kepsen och klappade på sätet.

Han gjorde som han blev tillsagd. Enklare att bara hålla med än att förklara sig.

"Jag heter Lian, och jag är lastbilschaufför", påstod lastbilschauffören, räckte fram sin hand och hoppades få den skakad.

Tystnad.

"Har du något namn?" fortsatte han, medan lastbilen mödosamt fick upp farten.

"Mitt namn är oväsentligt."

"Men det är viktigt om jag ska veta vem du är!" Lian ryckte ivrigt i spakarna.

"Mitt namn säger ingenting om vem jag är."

"Men... vad ska jag kalla dig då?"

"Du kan kalla mig... vad du vill." Han lät blicken ramla ut genom sidorutan.

"Eh, okej. Vad sägs om... Snubben?"

Lian fick inget svar. Han visste inte vad han skulle tro om Snubben. Han visade tydliga drag åt det skumma hållet. Som en björn på zoo, som man så gärna vill klappa. Man vet att man inte borde. Kanske var det bäst att inte säga något? Kanske var det bäst att bara köra. Vidare in i natten.

Flera timmar passerade och ingen hade öppnat munnen, ens för att andas. Till slut blev det för mycket för Lian, som trots att han var lastbilschaufför, vanligtvis var väldigt glad åt att småprata. Småprata gjorde han ofta på någon av sina favoritpubar från vilka ölunderrägg prydde inredningen i lastbilen, och där han alltid hade främmande vänner inom samma yrke. Att sitta helt tyst bredvid någon kändes inte normalt. Han beslutade sig för att försöka igen.

"Är du på väg nånstans?"

Snubben dröjde på svaret, men sa sedan: "Jag är på väg till ingenting och ingenstans. Om jag hittar det ska jag döpa det till Allt Jag Behöver."

"Men... vad ska du göra där? Varför vill du dit?"

"Jag är inte på väg till någonting, jag är på väg från..."

"... från?"

"... allt jag varit med om."

Snubben sänkte huvudet och stirrade på sina knän. Lian började tvivla på om det var smart att starta denna diskussion, som verkade mer krystad än tystnaden. Men på något vis var han nyfiken på vad Snubben dolde. Nyfiken på vad han kunde få veta.

"Man kan inte fly från sina upplevelser, vet du väl!" försökte Lian. "Då får du verkligen gå långt."

"Bäst att sätta lite fart då, inte sant?"

Lian vägrade låta sig hållas längre. Han tvärstannade mitt på vägen, vred av nyckeln och blängde på Snubben.

"Nu är du så snäll och förklarar!" sa han.

Snubben tittade lugnt på Lian, grep väskan, öppnade passagerardörren och klev ut. Lian for efter som om ett rep varit bundet mellan dem.

"Lugna dig!" sa Snubben, "Jag ska förklara!"

Lian väntade spánt medan Snubben lade ut en filt i gräset bredvid ett träd en bit in från vägen, plockade några pinnar och tände till en liten värmande eld. De bredde ut sig på filten som två smörklickar på en rostad macka, och Snubben började.

"Vill du höra den korta eller den långa historien?"

"Tja, ta den som tar längst tid att berätta. Jag har inte bråttom. Jag hade ändå tänkt ta rast nu."

"Okej. För fyra och en halv miljarder år sedan kom ett klot stort som Mars, från ingenstans. Ytan glödde av bubblande lava, och strömmen av meteoriter som följde det träffade jorden gång på gång. Träffarna slungade ut vitglödande klippstycken i rymden, och allt medan bombardemanget fortsatte, växte en klump som senare kom att kallas jorden. Chansen att den unga jorden skulle undgå en stor förintande kollision var minimal. Jorden och en liten skara andra planeter lyckades emellertid överleva solsystemets våldsamma period och lever kvar än idag..."

"Hallå där", avbröt Lian. "Jag tror jag väljer den korta historien istället."

"Okej, men lova att inte somna!"

1. Väskan

"Vad väntar du på?" ropade Mario som stod otålig i dörren och viftade med ficklampan. "Det blir snart ljust."

Max tittade på honom. Mario hade ett två dagars skäggstubb, trots att han inte rakat sig på en vecka. Han ville odla det vidare, hade han sagt, men det ville inte skägget. Han fick nöja sig med stubbet. Hans mörka hår hängde alltid en bit ner över pannan och det såg sällan nytvättat ut. Med de stora runda solglasögonen

som hängde ner på näsan såg han mest ut som en souvenir från en djurpark. Han tyckte själv att han såg väldigt bra ut, men det kan bero på att han var färgblind på ena ögat. Max var mera skötsam med rakhyveln. Han hade alltid en känsla av att han skulle dö om han inte rakade sig minst en gång om dagen. Den här sortens beteende gick de andra på nerverna, men vad gör man inte för att slippa dö?

"Jaja, sluta tjata", stönade Max. Glåpord var han van vid, men inte den obehagliga känslan de lämnade efter sig. Han stoppade ner de sista granitgranaterna i väskan, gäspade en extra gång, drog ihop dragkedjan och dubbelkollade så att den verkligen var stängd, och de lämnade stugan.

"Har du rätt adress den här gången?" sa Mario.

"Hoppas det", sa han, och de sprang ut genom den mörka, fuktiga skogen som bara några timmar tidigare stått i fullständigt ösregn. Det var precis på håret att det slutat regna innan gryningen, så att de två springarna kunde utföra sitt uppdrag. Men de kände sig också stressade.

En stund senare kom de fram till adressen som fanns angiven på lappen som Max höll i sin hand. Mario riktade ficklampans sken mot den: "Solstingstigen 11". De var framme.

Som många andra hus på samma gata hade detta fyra väggar och i runda slängar dubbelt så många fönster. Vad som däremot inte var lika vanligt var dess platta tak och gröna plastbeklädnad. Det såg ut som ett leksakshus i skala 1:1.

"Dra på dig masken nu, här finns övervakningskameror!" sa Mario, pekade på larmskylten vid husets port och gestikulerade åt Max att ge en mask åt honom också.

"Eh..." sa Max, höjde ögonbrynen och tittade upp mot Mario.

"Jaha, vad är det nu då?"

"Jag måste ha glömt de där maskerna", sa Max och tog ett par steg tillbaka.

Mario bet ihop. Kort därpå blev han röd i ansiktet, därefter blå. Så snart han började andas igen, återfick han sin normala färg. Han tittade på klockan, funderade i åtta sekunder och förklarade sedan sin geniala plan:

"Vi måste hämta maskerna."

De ställde ifrån sig den tunga väskan bakom en buske, märkte ut platsen genom att bryta av sex grenar på buskens topp, och sprang tillbaka mot den gamla stugan i skogen i så hög fart att bara personer med bättre kondition hade kunnat hålla samma tempo.

Fred och Tina tyckte de hörde något. De spanade alltid efter misstänkta figurer och lade snabbt märke till skenet som fladdrade mellan träden i det lilla skogsområdet. De anade oråd och beslöt sig för att ta en närmare titt. Fred tog fram ett hjälpmedel för att se bättre.

"Vad ser du?" undrade Tina, som nu låg bredvid honom i det höga gräset och spanade i mörkret.

Fred tittade förvånande på Tina, började skaka på kikaren och drog efter en suck.

"Ingenting. Den här måste jag ju reklamera alltså..."

"Vi får gå närmare", sa Tina.

De kröp sakta framåt, tätt intill varandra. Freds långa, mörka hår släpande efter honom och nuddade då och då Tinas lika långa och mörka hår, men inte tillräckligt länge för att det skulle växa ihop. På avstånd var det svårt att skilja dem åt, den ene mer lik än den andre. Kom man närmare syntes dock vissa uppenbara skillnader: Tina hade egentligen inte mörkt hår, hon hade bara färgat det så. Egentligen var hon rödhårig, men det ville hon aldrig erkänna. Kanske skulle man också märka att Fred hade ett stort ärr i nacken från en tid då innebandy var på schemat. Ett slag i nacken av en lagkamrat fick honom att sätta sig på en permanent avbytarbänk. Han försökte envist dölja ärrret med det långa håret. Tina hade däremot fruktansvärt normal nacke, men desto större ögon. Och om hon någonsin tog av sina mörka solglasögon skulle man lätt reagera på det. Fred ville ständigt fälla någon retlig kommentar angående detta, men hindrade sig alltid i sista stund, då han insåg att han skulle få dubbelt tillbaka. Han hade väldiga komplex för sin nacke nämligen.

De kröp tyst vidare.

Just då syntes de svaga ficklampornas sken igen, fladdra omkring som två flugor som inte bestämt sig för var de ska landa. De valde att göra ett försök att komma ikapp, men ångrade sig i samma stund som skenen slocknade och bestämde sig sedan för att gå tillbaka till platsen där de började. Det tog inte lång stund för dem att hitta de avbrutna grenarna från den lilla försvarslösa busken.

"Aha", utbrast Fred. "Kriminella brottslingar! Tror de kan förstöra skogen utan att någon lägger märke till det, va!"

Han gick närmare, men råkade ta ett snedsteg över en trädrot, snavade och såg plötsligt sitt liv passera revy: alla gånger han vaknat med huvudvärk, alla öl han råkat spilla ut över bardiskar, alla misslyckade försök att undkomma tv-såpor.

Därefter föll han pladask till marken.

"Aahh... gissa vem som slog i grenen!"

"Trädet där borta gissar jag på."

"Fel! Gissa igen."

"Nä, jag vill bara ha en gissning."

"Men du får tre!"

"Glöm det", sa Tina, som just fått annat att tänka på. "Ser du vad jag ser?"

"Nej men titta... en väska!" sa Fred.

"Vad tror du det kan vara i den?"

"Jag är inte säker, men jag anar ugglor i nattmössan."

Tina hade vid det här laget en alldeles egen teori om vad som hade hänt. Hon provade med försiktighet att tänka högt:

"Jag tror inte att de menade att förstöra skogen."

"Vad menar du?" tyckte hon sig höra Fred säga bakom busken.

"Se bara, det här stället är ju alldeles utmärkt!" Hon pekade på de till synes noga utvalda platser där grenarna låg placerade. "Någon måste verkligen vilja hitta tillbaka hit."

"Du kan ha rätt, men det är inte bestämt."

Fred började rota i väskan och fann en mängd "GranitGranater". Det var åtminstone vad som stod på etiketten. Han vände på en av dem och läste den ingraverade texten i botten: "Joels sprängdeg, bakad i bombugn".

"Joel?" sa Tina. "Joel Jeller?"

"Vadå, känner du honom?" sa Fred.

"Känner till, snarare. Jag läste om honom i Bombextra häromveckan. Otrevlig människa."

"Läser du Bombextra?"

"Eh... den låg ju bara där. Vad skulle jag göra då?"

"Där?"

"På bordet. När jag var och klippte mig. Du vet, på HårHuset."

"Jaha, just det. 'Det Bästa Lilla HårHuset i Stan'!"

"Det är billigare där", sa Tina generat och tryckte upp glasögonen med pekfingret.

"Jag tycker det ser fint ut ändå", skrattade Fred.

Tystnad.

Mer tystnad.

"Hur som helst..." sa Tina.

"Precis", sa Fred och tog sig samman. "Vi beslagtar väskan och sätter dit honom." Fred log, på det sätt han alltid log när han trodde att det var hans förtjänst att de kommit bovar på spåren. Det fanns många pinnar på karriärstegen som lockade, och detta kunde vara en möjlighet att ta ett kliv.

Efter några minuters tystnad började Tina bli aningens otålig, plockade upp en hög vissna blad och kastade dem på Fred. Han ryckte till, som om han inte varit vaken på länge, såg sig omkring och började skrapa med foten i gruset. Drömma sig bort var en av få saker han var riktigt bra på.

"Eh..." började han. "Visst vore det kul att reda ut det här? Vi har ju inte gjort särskilt bra ifrån oss på flera år. Om vi fixar detta, kanske vi slipper vara gatupatrullerande dumsnutar."

"Du har rätt. Vi kan ju göra ett försök. Vi har faktiskt en bra grund att gå på", sa Tina och stampade i marken för att förtydliga sitt påstående. "Men vad gör vi nu?"

Fred höjde ett finger i luften, som om han hade en lysande idé på gång, men sedan sänkte han det igen.

"Vi följer skogens ledtrådar", sa Tina. "Det var ju där inne de sprang."

De irrade omkring åtskilliga minuter i den täta skogen, och det började ljusna. Ingen av de båda hjältarna hade någon större lust att snoka vidare.

"Nej, nu har vi gått för långt", tyckte Fred, som hade skoskav redan innan han stigit ur sängen dagen före. "Vi borde kanske ringa stationen och berätta om vårt fynd."

Sagt och gjort.

Stationen var den byggnad där de brukade samlas för att dricka kaffe. Sällan fick de uttryckningar, eftersom den lilla byn där de jobbade inte innehöll särskilt många skurkaktiga bovar. Det var behagligt, tyckte de flesta som jobbade där, utom Fred som alltför ofta fick kramper av allt kaffe. Han höll sig hellre ute på gatorna och spanade, och han hade ständigt sin trogne vapendragare Tina vid sin sida.

Fred stod inklämd i en telefonkiosk och hans signal nådde till slut stationen och den började skicka röster fram och tillbaka:

"... ja granitgranater, nej, en väska, nej EN väska, svart, liten men naggande god, ja, nej, okej, hej."

"Kommer de?" undrade Tina, som inte förstått mycket av samtalet.

"På stubinen", sa Fred. "De verkade ganska nyfikna på de där bomberna. Jag tror jag borde vila en stund bara, innan de kommer. Det kan ta timmar."

"Jag börjar också bli trött", medgav Tina. "Jag tror jag somnar stående."

Men innan hon hann göra det, placerade hon sin kropp i en trivsamt ställning över en samling kottar, och föll i sömn, på samma sätt som Fred gjort bara sekunderna innan.

I stugan gestikulerade Mario vilt med båda armarna, bölade och svor åt Max, som uppenbarligen hade fel på någon av de få celler hans hjärna utrustats med. Max använde dem väl när han försökte begripa vad Mario menade med alla svordomar, och han kom fram till svaret kort efter att Mario gapat färdigt. Han hade inte motsvarat Marios förväntningar. Till slut lugnade det ner sig i stugan, och en ny plan smiddes.

"Innan vi gör något mera", sa Mario, "måste väskan tillbaka, och det illa kvickt!"

Joel, som med viss sadomasochistisk glädje just bevittnat Marios svordomsdans, kände att eftersom det var hans bomber i väskan, var det hans plikt att föra dem i säkerhet från vem som nu kunde tänkas vilja göra dem illa. Han ställde upp frivilligt och lämnade därefter stugan.

Hans stora, tunga kropp suckade högljutt när den klafsade fram mellan träden och han var vid flera tillfällen tvungen att stanna för att orka fortsätta. Han hade förmågan att mycket snabbt bli trött.

Han klafsade vidare.

"Vakna, för sjutton gubbar", sa en skarp röst, och Fred öppnade ögonen och gnuggade yrvaket sina ömma knän. Ingen behaglig liggställning, uppenbarligen. Han tittade upp mot sin chef och de sexton andra konstaplarna som stod uppradade framför dem. Han knuffade till Tina så att hon också skulle vakna.

"Vi har hittat väskan ni pratade om", fortsatte chefen. "Dessutom en lapp med en adress. Har ni skrivit den, eller kom den med väskan?"

"Får jag titta", sa Fred, som efter ett kort studerande av lappen kunde konstatera: "Jag har inte skrivit den."

"Jag har inte ens en penna", försvarade sig Tina.

"Huset med den nämnda adressen finns där borta", sa chefen och pekade. "Vi håller naturligtvis på att undersöka. Häng med."

Väl framme stod fjorton polisbilar framför det mörka huset, och två män hade försökt omringa det. Med svart, bombsäker hjälm, kraftig skyddskostym och stövlar i kolfiber gick en av dem fram till ytterdörren och knackade. Fred kunde inte hålla sig, utan smög iväg bakom en bil med en av väskans bomber. Om han ändå kunde komma på hur de fungerade. Tina upptäckte honom, hasade efter och fräste: "Vad sysslar du med?!"

Framför husdörren var det fortfarande tyst, bortsett från knackningarna utifrån. Ingen öppnade. Varför någon ville spränga ett tomt hus, var det ingen som hade någon idé om.

Plötsligt small det bakom en av bilarna. Chefen började skrika för full hals och de många konstaplarna radade snabbt upp sig i ett långt led bakom honom. Stora lågor spred sig åt alla håll och den ena bilen efter den andra fattade eld. Fred, ja, han fattade ingenting. Samtidigt hördes ett prassel bakom ett mindre buskage. Chefen vände sig hastigt och såg en väldig gestalt rusa från platsen. Chefen bölade och skrek:

"Konstapel Anton? Lennart? Är det du, Bengt? Vem där? Rada upp dig här genast!"

Han fick inget svar. Då han var ytterst noga med att hålla koll på sina män, uppmanande han Nisse till att springa efter vem det nu var som inte höll sig till ledet med sina kollegor.

När molnet från explosionen lättat något dök Fred upp, svart i ansiktet som en Tomte efter en lång Julhelg. Han kastade håret bakåt i en ryckig rörelse, vände sig om, sträckte sig efter Tinas hand och lyfte henne på fötter. Hon var aningens mer överrumplad av händelsen, men däremot inte lika sotig i synen.

"Vad menas med detta?" skrek chefen på ett sätt som påminde om en rockvideo de sett nyligen.

Ingen vågade yttra sig.

Då dök Nisse upp igen. Med sig hade han...

"Joel!" utbrast Tina.

Fred tittade på henne med en förundrad blick, men förstod snart. De hade inte bara hittat bevis för att ett brott var på väg att begås, de hade dessutom fångat gärningsmannen. Glad i hågen gick han för att motta berömmet från chefen, men resultatet var nedslående.

"Ni får sparken", röt han. "Båda två!"

"Men..." sa Fred.

"Håll tyst! Töm ditt skåp genast, och ta med din dumma partner!"

Då de förstått allvaret i hans påstående, vände de om och började traska hemåt. Eller snarare till stationen, eftersom de ju skulle rensa upp efter sig innan de sa upp bekantskapen med sina blivande före detta kollegor.

"Lycka till med det där", sa Fred och tittade på Urban som hade fullt upp att släcka branden med sina bara händer.

"Man upptäcker lättare folks fel än deras förtjänster", suckade Tina. Hon såg att Joel sneglade på henne och hon vände snabbt bort blicken.

"Hallå, vänta ett ögonblick", sa Lian. "Jag hinner inte med. Vilka är de där personerna du pratar om? Och varför..."

"Som du vill, jag backar lite", sa Snubben.

"Den där Mario, vem är han till exempel? Och vad gjorde de i stugan?" fortsatte Lian.

"Jag kan backa ända till början om du vill, men det kan bli segt..."

"Ja!"

"Okej, okej... men lova att inte somna!"

2. Rånare på kuppen

Redan en dag i september hoppade vintern fram bakom en buske och skrämde skiten ur ett gäng fåglar. Kylan spreds sig snabbt i den lilla byn Sandby utanför den lilla staden Sandstad. Två dagar senare var det redan nollgradigt. Dagen efter var det dubbelt så kallt. De flesta hyfsat begåvade varelser valde att tillbringa natten inomhus, men inte alla...

Två svartklädda gestalter smög längst Kvadratgatan och stannade plötsligt. Gatan var upplyst av några gatlampon, utplacerade på väl valda platser. Men det passade inte dessa två personer. De sparkade på den närmaste gatlampan så att den slocknade, och de närmade sig en prydlig dörr precis i slutet av gränden. Den ene riktade en ficklampa mot dörrens lås. Den andre ställde ner en väska, öppnade den och plockade fram en otroligt kraftfull bormaskin, tillverkad av en man som med

säkerhet visste hur man tillverkar otroligt kraftfulla bormaskiner. I med batteriet, på med strömmen och full gas.

Det gäller att sikta, när man ska borra upp lås. Helst bör man sikta rakt in i nyckelhålet som man ska borra upp, annars blir det snett. Han borrade, borrade och borrade. Oväsentet kunde ha väckt en halv stad. Det var dock inga problem här, eftersom ingen ännu gått och lagt sig, och de flesta av de som verkligen hörde oljudet antog att det var någon som borrade sig in genom en dörr, och brydde sig inte mer om saken.

Halvvägs genom låset, dog batteriet. Snabbt upp med ett universalbatteri, som även om det bara hade halva originalets batteritid, fungerade alldeles förträffligt denna halva tid, och så fortsatte de. Hittills var allting grönt. Utom de små gnistrande saker som så prydligt låg utspridda i skyltfönstret. De var blänkande gula. Och en del var kromfärgade. Och de var eftertraktade. Det var en av anledningarna till dess höga pris per kilo. De här två svartklädda figurerna hade länge längtat efter att få sälja dessa grejer. Men först var de alltså tvungna att få tag på dem.

Nu äntligen, kanske mest på grund av tur, var låset helt sönderborrat och de kunde med lätthet knacka in deras egna hemmagjorda nyckel, som tidigare varit alldeles för stor för att passa i nyckelhålet. De vred och vände på nyckeln, men ingenting hände. Det var då en av dem kom med en genial idé. Den är fortfarande hemlig, men någon har en gång hört på långvägar att den innehöll en fot, en dörr och ett väldigt kort avstånd mellan de två.

Idén började fungera efter några försök och fem minuter senare var de inne. Åtta minuter senare var de borta. Nittio minuter senare var polisen på brottsplatsen och konstaterade att de inte skulle få fast bovarna, eftersom de lämnat platsen.

"Var det allt?" sa Lian.

"Nej, men nu händer det inte så mycket kul på ett par år, så jag spolar fram till bara några timmar innan berättelsen började", sa Snubben.

"Öh, innan vadå?"

"Innan Fred och Tina hittar väskan."

"Hmm. Kör på du. Jag fattar kanske senare", sa Lian och lade sig på sidan och stöttade huvudet mot ena handen.

3. RR4

Ett stearinljus lös upp det slitna bordet i stugan. Röken från det sipprade långsamt in i folks näsor och fick dem att göra den ena grimasen efter den andra. Men de tyckte om stearinljus, och de hade bara en glödlampa kvar. Den ville de spara på till hårdare tider.

Runt bordet satt tre personer och beundrade Joels kunskaper i bombtillverkning. Han visste verkligen vilka knappar han skulle trycka på. Det var inte för inte som Mario anlitat honom. Med en lång handskriven lista pekade han på punkt efter punkt med hembyggda livsläckare och andra generöst tilltagna apparater att ta hjälp av när man vill bryta mot lagar.

De satt stumma av beundran.

Bredvid Joel satt Max och fingrade nervöst på bordet. Han hade bara varit vaken så här sent en gång tidigare och han var inte säker på hur det skulle påverka hans hälsa. Han hade bestämda tider på morgonen då han ville få saker gjorda, och på det här viset skulle han inte få tillräckligt med sömn. Förra gången han var uppe så här sent, oroade han sig så mycket över detta att han inte kunde somna alls. Dagen därpå hade ingen velat vara i hans närhet. Allra minst han själv.

Han sneglade på Mario. Om det inte vore för honom, hade de varit i säng för länge sedan.

Mario sneglade tillbaka och gav Max en dunk i ryggen. Han visste mycket väl vad som klämde i Maxs sko. Mario var utan tvekan den som bestämde i den lilla folkmassan, och om han någonsin misslyckades med konststycket att ha rätt, fick Max ta på sig skulden. Under Maxs många år i mellanstadiet hade han blivit härdad av den typen av verbal misshandel, så han passade in bra. Men visst hade det påverkat honom, dock inte positivt, som många kan tro.

Teo, som å ena sidan, satt på andra sidan, var inte helt på det klara med varför Joel egentligen kommit. Han hade dock fått i uppdrag att inte bry sig om det. Han lutade sig försiktigt på stolen och tittade ut genom ett fönster som stod på glänt. Han var bekant med folket i stugan, men bara till en väldigt begränsad del. Trots det, kallade alla honom vän.

Två veckor tidigare hade Teo fått ett mycket oväntat telefonsamtal till sin bostad. Oväntat eftersom han aldrig fick några telefonsamtal. Aldrig, eftersom han inte hade några vänner. Tills nu.

Samtalet hade handlat om en jobbintervju, och det var Mario som suttit i andra änden av luren. Teo hade fått svara på en hel hög personliga frågor och om han lovade att hålla utkik efter mystiska personer, och kanske fotografera några av om med en lånad kamera, skulle han få nya vänner. Men bara om han var väldigt trogen i tjänsten och höll sig till gruppen så stor del av dygnet som möjligt. Teo kände sig en smula intresserad av detta och hade därför en kamera runt halsen där han nu satt och lyssnade på vad Joel hade att säga.

Och nu var det alltså Joel som, med sin väldiga uppfinningsrikedom och kunskap i skadegörelse, fick dem att vilja ha ytterligare en medlem i gänget.

Joel hade plockat med sig några av hans senaste uppfinningar, och han bjöd gärna med sig av dem. Därför satt de allesammans och drack Ramlösa Light med batteridrivet sugrör.

"Vi vill bara ha de bästa vapnen", sa Mario när han undersökte Joels meritlista för tredje gången. "Vilken av de här är bäst?"

"Den bästa finns inte med i den där listan, den försvann när jag provsprängde med den", förklarade Joel och fortsatte: "Jag har dock en mindre kopia av den, som inte är byggd av frigolit."

Mario tittade snett på Joel och sa snällt "nej tack" till tanken om att fråga mer om det vapnet. Pålitliga vapen ville de ha, ingenting annat. Gärna något litet, och diskret.

"Vi vill ha något litet, och diskret!" sa Mario.

Joel bläddrade fram till sidan med små, diskreta prylar.

"Ni har aldrig blivit misstänkta eller så?" sa Joel.

"Det är det som är regel nummer ett: Bli aldrig misstänkt!"

"... och regel nummer två?"

Mario gungade på stolen, lutade sig bakåt och sträckte sig efter den tjocka regelboken och gav den till Joel, som genast började bläddra i den.

Joel läste högt:

"Häfta aldrig ihop papper på mitten? Är inte det självklart?"

"Visst, men det är viktigt att komma ihåg också!" sa Mario och skulle just till att berätta en kul anekdot angående detta, men fick samtidigt ett kraftigt sötsug och var tvungen att gå till skafferiet och kaka några kakor med sylt. När han åter

satte sig ner hade han glömt bort vad han skulle säga. Men sötsuget var i alla fall borta.

Joel bläddrade frenetiskt i boken utan att hitta det han undrade mest över.

"Vad är det ni håller på med egentligen?"

"Låt oss återkomma till det vid ett senare tillfälle", sa Mario, som länge pluggat in den frasen. Han tyckte den passade bra till frågor som dessa.

"Om jag säger så här: Vad är ni ute efter?"

Mario hade inte tänkt ut en bra fråga på det svaret, så han blev tvungen att fundera en stund. Sedan kom han på det:

"Pengar!" Mario kände sig väldigt stolt över det smarta svaret i några sekunder. Därefter funderade han på om inte det svaret också skulle passa som svar för frågan innan. Men det var tråkigt att fundera på, så han satte sig på en stol istället. Då han såg upp på Joel igen, såg han att pannan var rynkad på ett sådant vis som ofta förknippas med förvirring. Mario hade ingen lust att förklara vidare, utan gungade lite lätt på stolen för att visa sin nonchalans.

"Det enda du behöver göra", sa Mario, "är att se till att vi har ett dugligt vapenförråd. Du lär ju kunna skaffa fram de rätta grejerna. Eller?"

"Visst, jag är specialist på..."

"Jaja, inget skryt här", avbröt Mario. "Först vill vi se lite resultat."

Joel kände en viss spänning i rummet. En spänning som inte var helt behaglig. Han grep efter sin väska under bordet och plockade fram någonting mycket märkligt.

"Jag tog med mig en prototyp av vad jag kallar 'RR4'", sa Joel och visade upp en enorm skapelse fylld med röda knappar, och en gul. "Den har en..."

"Vad menar du med 'RR4'?" sa Mario.

"Rostfritt Rackartyg med fyra kulor per skott. Du kan ha fyra kulor i samma lopp."

"Samtidigt?" undrade Teo.

"Nej, med en timmes mellanrum", svarade Joel spydigt. "Är du dum?"

"Nja, vissa tycker det."

"Håll dig undan", sa Mario.

"Hur som helst..." fortsatte Joel. "Mina målsökande specialkulor träffar nittionio gånger av hundra fem, och om den första kulan missar, har du ju tre chanser kvar, på samma skott. Praktiskt? Svar: Ja. Jag kan tänka mig att reklamen

skulle kunna vara nåt i stil med: 'När du ska skjuta i smyg, prova Rostfritt Rackartyg', eller..."

"Får jag titta närmare på den där är du bussig", sa Mario.

Han kände och klämde lite på vapnet. Det verkade vara av bra kvalitet, bortsett från en skruv som verkade sitta lös. Han skruvade lite på den.

"Vad sysslar du med?" skrek Joel och skruvade tillbaka skruven.

Mario gick undan en bit, möjligtvis för att slippa bli störd av liknande företeelser i fortsättningen. Han siktade ut genom ett fönster. Visserligen var det alldeles svart utanför, så det gick inte att sikta på någonting, men hade han avfyrat hade han förstås träffat utsidan, helt klart. Joel fortsatte att berömma vapnet för de andra.

"Den är lätt att bygga ut. Med bara en knapptryckning kan du ladda ner tillhör från Internet. Det är den gula knappen. En väldigt fin knapp. Vidare så kan man..."

"Är det inställt? Siktet?" sa Mario som fortfarande undersökte vapnet med stort intresse.

"Den har målsökande specialkulor!" sa Joel. "Den har inget sikte."

"Det är klart... men vad siktar kulorna på egentligen? Hur vet de vad jag vill träffa?"

"Det finns ett lager att välja på. De som sitter i är till viss del är de färgsökande. Prova att träffa körsbäret här till exempel."

Mario tittade förvånad på Joel och undrade om han verkligen inte hade nattmössan på sig.

"Först måste du ställa in färgen röd", fortsatte Joel och började skruva på en liten ratt. "Körsbäret är ju rött, eller hur?"

Joel gick bort till bänken och lade körsbäret på bänkkanten. Mario satte vapnet mot höften och sköt. Mycket riktigt, körsbäret träffades och slungades iväg i flera bitar.

"Mycket roande", tyckte Mario. "Men om man inte vet vilken färg man vill träffa? Eller om omgivningen har samma färg."

"Nollställ vapnet om du inte vet färgen", förklarade Joel. "Då träffar den automatiskt det närmaste föremålet som rör sig. Om du måste skjuta på något som inte rör sig, till exempel... en död räva, eller... en postlåda, så går det tyvärr inte."

"Men vad...?"

"Men det finns lösningar på det också", fortsatte Joel. "Om du fångar en fluga och binder fast den till objektet så får du både flugan och objektet i en smäll."

Mario började packa ner vapnet igen.

"Men som jag sa, det finns olika typer av kulor." Joel harklade sig. "Den här patronen träffar bland annat krukor och porslin", sa han och pekade.

Mario siktade nu mot Joel. Joel spärrade upp ögonen och ryckte åt sig vapnet.

"Vad fan sysslar du med?" skrek han.

"Asch, jag skämtade ju bara", sa Mario. "Hur ställer man in Grin-Pelle?"

"Här skämtas inte", bölade Joel. "Det här är mitt starkaste vapen. Är det klart?"

"Klart, till halvklart. Men något sånt har vi inte nytta av nu. Jag vill ha några av de där istället", sa Mario och pekade på någonting helt annat.

Planen var enkel: ta sig obemärkt till rätt adress och se till att jämna rätt hus med marken.

Teo höll i kaffekannan och började hälla upp i fyra koppar.

"Glöm inte att komma tillbaka efteråt", tyckte han.

Han skulle just till att lägga i tre sockerbitar i en av kaffekopparna, då han tappade en av dem på golvet, böjde sig ner för att fånga upp den, slog i pannan i bordskanten och spillde samtidigt ut halva termosens innehåll över hans ena stortå.

"Aj", tyckte Teo. "Aj som fan." Han var inte den skarpaste kniven i lådan, om man säger så. Hans fumligheter var enformigare än en gräsmatta.

Mario såg på honom, stönade fram en lätt suck och gestikulerade åt Max.

"Jag ska bara", sa Max.

"Här", sa Joel och gav Max en lapp. Han stoppade den i fickan och gick mot dörren. Han vände sig om i dörröppningen och sa:

"Se till att det finns kaffe kvar åt mig när jag kommer tillbaka", och de båda gav sig av.

"Ja, nu vet du ungefär vad det handlar om", sa Snubben.

Lian sa inget. Han var helt inne i historien och hoppades att Snubben skulle fortsätta om han undvek att avbryta honom. Under tiden ryckte han upp ett grässtrå som han började tugga på.

"Jag sa att..."

"Jag hörde", sa Lian. "Och jag börjar fatta. De skulle spränga, en åkte fast, några fick sparken, jada jada... Men fortsatt!"

"Så du vill veta vad som hände sedan?"

"Ja, ja!"

"Okej, men lova att inte somna!"

4. Snedseglarna

Fred hade varit nedstämd en längre tid efter "olyckan" och han hade först ingen större lust att söka sig till en ny arbetsplats. Till slut blev det förstås väldigt långtråkigt att gå hemma och lata sig, trots att han var väldigt bra på det. Han hade flera gånger slagit upp sin stora telefonkatalog och lyckades en gång finna en intressant klubb för ensamma män. Han ringde, men telefonsvararen talade vänligt men bestämt om för Fred att klubben bara hade en medlem, och att han var på semester för tillfället.

Vissa perioder hade Fred väldigt svårt för att sova, och det hjälpte inte med att ändra liggställning - en lösning som fungerat på många andra och det första tips man får om man ringer akutmottagningens tipslinje för svårsövda. Det som slutligen hjälpte Fred var sömntabletter, och väldigt många av dem.

Många arbetslösa slutar att söka ny anställning när de har fått jobb. Så även Tina. Hon lyckades hantera situationen något bättre än Fred, då hon redan ett par veckor efter det mentala blåmärket från uppsägningen börjat jobba som vikarie på arbetsförmedlingen. Hon hade också provat ideellt arbete, men det var lönlöst. Fred kom och hälsade på med jämna mellanrum, men inte för att leta jobb, utan hellre för att prata minnen. De hade ju faktiskt hjälpt till att få fast en kriminell brottsling. Det kunde han inte släppa. Han hoppades fortfarande att ett tack skulle dimpa ner i brevlådan, men hans före detta chef kände inte på samma sätt. "Jaga bovar, det är det enda jag vill göra", hade han sagt en dag då Tina bjöd på kaffe på arbetsförmedlingens bekostnad. Hon höll med, men visste lika väl som Fred att de inte skulle få jobben tillbaka. "Lika bra att bryta ihop och gå vidare", tröstade hon med. Men Fred gav inte upp i första taget. Privatspanare - kunde de inte bli såna? Tina funderade en kort stund och var sedan tvungen att hålla med. Varför inte?

Hon sa upp sitt vikariat och de började inreda Freds hus som ett alldeles eget kontor. Nya, glada färger började visa sig när Tina fått en pensel och fritt fram att måla om. Fred hängde upp tavlor med kända och okända motiv. De flesta målade av honom själv. De kända tavlorna hade han köpt av Susanne på Konsum Extra. Mitt i rummet hade de ställt ett skinande rött skrivbord. I två av kontorets hörn

ställde de sängar, och de bestämde att detta skulle bli deras hem den närmaste tiden.

Samma dag som en igelkott fick ungar i en ladugård var projektet klart och de satt båda två och rullade tummarna. De tittade på varandra och rullade tummarna igen, fast åt motsatt håll. Fred kände att de behövde göra en lång önskelista på uppdrag, eftersom det kunde vara ett bra sätt att få tiden att gå, men han märkte snart att det inte fanns något att anteckna på. De for snabbt ut för att ordna till saken.

Väl framme vid KINA (Kontorssaker och Idiotiskt Nödvändiga Attiraljer) började de vältra sig i olika små genomskinliga anteckningsblock och pennor med gåshud.

"Vilken färg vill du ha på anteckningsblocken?" sa Fred.

"Va?" sa Tina. "Jag tänker då inte skriva för hand! Vi ska ha en dator."

"Ånej", sa Fred. "Det är alldeles onödigt. Och alldeles onödigt dyrt."

"Ge dig!" sa Tina och vände sig genast till expediten och bad om att få titta på några moderna datamaskiner.

"Vilken färg vill du ha på datorn?" hördes Fred säga medan han släpade sig efter dem till hårdvaruavdelningen.

Rummet var fullt av till synes helt identiska bildskärmar med tillhörande blinkande lådor. Fred fick en lätt ångest när han insåg att de var tvungna att välja bland alla de där lådorna, så han lät Tina sköta den delen, det var ju hon som envist skulle ha en sådan där maskin. Hon verkade fastna för en viss låda och säljaren lovade att den var toppmodern och att den inte skulle behöva bytas ut någonsin. Eller åtminstone inte på flera månader.

Tina avslöjade för honom att de var privatspanare och att de behövde en maskin som förstod sig på deras problem. Säljaren använde hellre ordet "spion" eftersom han tyckte att det där andra ordet mera lät som en beskrivning av någon pervers nolla som på avstånd, med en låda munkar och en tubkikare, deltog i grannens sysslor. Tina sa att det gjorde detsamma vilket av orden han valde att använda, och säljaren förklarade att apparaten hon just spanat in faktiskt hade inbyggd miniräknare som kanske kunde hjälpa dem med än det ena, än det andra. Tina tindrade med ögonen och förstod att hon hittat det hon sökt efter. Säljaren försvann bakom ett skynke, men dök snart upp igen, släpandes på en väldig kartong. Ovanpå den stora kartongen fanns en liten kartong, innehållande en litet diskret fickminne som kunde spela in ljud. Säljaren visste att den inte gick att leva

utan, så han lyckades övertala Tina. Tina visste dock hur man prutade, så hon lyckades få med fickminnet på köpet. Dessutom fick hon hundra specialanpassade visitkort för priset av nittio stycken.

Hon köpte batterier också, men de ingick inte. Därför var hon tvungen att köpa dem en gång till.

"Hur lång är garantitiden?" frågande Tina.

"Ursäkta?" sa säljaren förvirrat.

"Jo, garanti, du vet", sa Tina. "Så man slipper bita i sura äpplen när sakerna går sönder liksom."

"Äh", sa Fred. Tina vände sig mot honom. "Vem bryr sig om garanti?"

"Hallå där, det är faktiskt jätteviktigt, förstår du", sa Tina. "Jag läste om en som..."

"Och jag läste om en som läste för mycket!" avbröt Fred.

"Och?"

"Och vadå? Det var en tråkig bok."

Tina suckade.

Fred instämde.

Säljaren bad om en sedelbunt.

Fred såg olyckligt på den feta prislappen och undrade om det verkligen var ett klokt val. De skulle kunna köpa mycket glädje för den summan, och en dator kan ju som bekant bara ge motsatt effekt.

"Jag anar oråd", sa han.

"Va?" sa säljaren. "Verkar det inte seriöst?" Han skruvade på sig lite diskret.

"Jag menar, jag har nog inte tillräckligt med pengar. Inte råd egentligen."

"Larva dig inte", sa Tina.

Fred gav efter, betalade och begrundade en lång stund det hål som nu visade sig i hans plånbok. Nu kunde han i alla fall få plats med alla de där korten på släkten.

Väl ute ur butiken märkte de att kartongen inte fick plats i bilen. Tina var snabb att sätta sig på förarplatsen och rulla iväg, medan Fred insåg att han fick bära sakerna hela vägen hem alldeles själv.

Han hade lång tid på sig att tänka, och det hade otroligt nog lett fram till något som verkade intressant. Han fortsatte utfråga sin hjärna om detaljer och snart hade han nästan en hel plan uttänkt. Den där Joel kunde knappast vara den enda skyldiga i den här historien. De hade ju sett två ficklampor i skogen den natten. Om någon fortfarande är på fri fot, har jag fortfarande en chans, tänkte han.

Väl hemma igen satte han ner kartongen på golvet och satte sig på den. Han behövde vila ut nu, och han behövde lugna nerverna en smula för att inte bli ursinnig på Tina och gripa tag i henne på ett sätt som hon senare skulle kunna anmäla honom för, för att hon lämnat honom där på gatan med den väldiga kartongen. Tina sa ingenting, men visade med sin min att hon hade ett kantstött samvete.

Fred var den första att bryta tystnaden när han åter kom att tänka på sin plan.

"Hur länge sa de att Joel fick sitta på kåken?" sa han.

"Jag minns inte säkert", sa Tina. "Var det inte tre år eller så?"

Fred rusade upp, klädde åter sina fötter med skor och stormade ut. Tina satt förbluffad kvar och stirrade på den igenslängda dörren. Hon visste inte vad som tagit åt honom, och antagligen brydde hon sig inte heller, för hon satt lugnt kvar och tänkte att han kommer nog tillbaka snart, och då kan de fortsätta slappa som de gjort den senaste tiden.

Fred satt i bilen och lyssnade på radio, tills han tröttnade och stängde av den. Byggnaden han var på väg till hade hans före detta chef varit med och byggt. "Det kan behövas, även i den här hålan!" hade de sagt, och när det väl stod klart för invigning, döpte de byggnaden till "Snedseglarna", efter de första kända brottsförövarna i byn.

Framme vid de stora portarna möttes han av en städare som strök omkring på den stora gårdsplanen innanför murarna. Hon var inte sen att presentera sig.

"Goddag, Maja är mitt namn och jag skyddar denna port och alla andra portar från smuts. Till vad kan jag bistå med hjälp?"

"Morsning på dig, Maja", sa Fred. "Jag är privatspanare och vill gärna ha information om en viss fånge här på ert trevliga fängelse."

"Angenämt", tyckte Maja. "Ja, jag kan väldigt mycket om fångar, om bovar och galenpannor i allmänhet. Till exempel att de är väldigt mycket som vanliga människor förutom..."

"Förutom vadå?"

"Tja, att de är... fler."

"Det är gamla nyheter, jag är som sagt här av intresse för en viss fånge."

"Tja, vi har inte haft så mycket folk här på senare tid. Det var förstås de där två bankrånarna och en advokat, men..."

Maja blev tyst för några sekunder. Hon tittade upp bland molnen som om hon drömde sig bort i några svartvita minnen.

Fred petade till henne på ena axeln, och hon fortsatte:

"Sista personen som släpades hit var, få se, vad var nu hans namn..."

"Joel!" sa Fred.

"Ja! Precis på pricken likt det namn jag tänkte på. Vad för slags information sökes av er? Kanske kan jag bistå med en del intressant information."

"Bara en sak: När släpps han ut?"

"Åh, han är redan fri. Han fick gå när ledningen beslutade att lägga ner kåken. Det var flera dagar sedan."

"Attan också", sa Fred.

"Officiellt skulle han ha suttit kvar till i morgon, men..."

"Jaså, det menar du inte?"

"Jo, det menar jag."

"Vad bra! Tack!"

Fred rusade därifrån.

Maja tittade på den snabba löparen och vände sedan blicken mot marken där hans skor befunnit sig. Hon började frenetiskt gnugga området med sin kvast.

Fred satt åter i sin bil och lyssnade på radio. Det var samma låt som han hörde förra gången. Han stängde av och trampade på gasen. Olyckligtvis var uppförsbackarna något fler än på ditvägen. Tina vaknade med ett ryck då dörren slog igen.

"Vad har du nu hittat på?" undrade hon förstås.

"Vänta och se", sa han mystiskt. "Vänta och se."

De drog nytta av de mysiga sängarna, och de föll i djup sömn. I morgon var deras första arbetsdag på det nya jobbet.

5. Inspektion

Två gestalter stod och stirrade på den mörka byggnaden, i hopp om att få välkomna en förbrytarvän till friheten. Portarna vid fängelset "Snedseglarna" var låsta och där inne var allting mörkt. Kolsvart. De kunde inte begripa varför. Joel skulle ju släppas ut idag. Vad skulle de göra nu? Ju längre de tittade, desto mindre förstod de.

Max tyckte att han skymtade en figur bland allt damm som virvlats upp från gårdsplanen av vinden, och han började kisa kraftigt. Till slut såg han rätt dum ut.

"Vad glör du på?" sa Mario och stötte till honom på axeln.

"Ja, nej, det är nog ingen där. Det verkar stängt."

"Ja, det gör det", sa Mario. "Mörkt också." Han pekade upp mot det höga tornet där han antog att Joel satt, borde sitta eller hade suttit.

"Vad ska vi göra?" sa Max.

"Tja, vi får väl komma tillbaka när de öppnat igen", sa Mario.

De vände om och började traska mot bilen, då ett välkänt ljud träffade Marios trumhinna. Han visste tydligt hur en omkullvält spade lät när den träffade marken, och han anade snabbt oråd. Fångvaktare var det sista han ville ha efter sig, så det var bäst att ge sig av snabbt. De rusade mot bilen och for i väg med ett väldigt dammoln efter sig. Kvar fanns två personer som genast tog upp jakten. Då de ville förbli osedda (och ohörda) hade deras fordon bara två hjul och trampor, och de följde efter dammolnet i den takt som för dem var maximal. Freds cykel hade tappat en trampa och Tina hade fått punktering på båda hjulen när de beslöt sig för att stanna. Molnet efter bilen hade för länge sedan avtagit och det enda som kunde leda till bovarna var deras enorma vilja. De ställde cyklarna åt sidan och parkerade sig själva i dikeskanten för att vila. Viljan kunde vänta.

En bit in i skogen befann sig de två misstänkta. Mario stod i ett hörn med en telefonlur mot örat och Max stod fortfarande på yttertrappan och torkade av skorna.

"Jaha, vadå? När? Okej, då säger vi väl så. Du, jag måste sluta, okej."

Mario slängde på luren då Max kom in i rummet.

"Vem var det?" sa Max.

"Teo", sa Mario medan han antecknade de viktigaste orden från samtalet.

"Och...?"

"Han ville att vi skulle träffas."

"Och...?"

"Han berättade att Joel blivit utsläppt."

"Och...?"

"Och vadå? Sköt du ditt."

"Förlåt", sa Max

"Lägg av, kom så åker vi och hälsar på honom."

"Vem, Teo?"

"Nej, Joel."

De klädde sig åter, och Mario kunde inte undgå att flina åt Max där han stod på knä i hallen.

"Vad är det?"

"Du har satt skorna på fel fötter."

"Det här är de enda fötter jag har", tyckte Max och gick ut ändå.

De satte sig i Marios rostfärgade, takfria bil. Mario vred om startlåset med en skruvmejsel och så for de iväg, på den enda skogsväg som förband stugan med resten av världen. Först en halv kilometer längre fram fanns den första allmänna vägen, och varje gång de kom fram till den var de tvungna att gömma minst femtio meter av skogsvägen med granris. Detta besvärade Max, men Mario höll hårt på sina principer.

"Vad ville Teo?" försökte Max igen medan han drog ut de sista stickorna ur händerna. Mario suckade, slängde upp ändan på motorhuven, lade armarna i kors och nickade mot granriset. "Lägg på lite till på slutet där, hördu!" Max gormade högljutt men utförde befallningen och sa sedan: "Men varför åker vi till Joel när det inte var han som ringde?"

"Det var väldigt vad du var... Alltså, Joel lär vara i större behov av att prata av sig än Teo. Tänk dig att sitta inlåst på kåken i tre år."

Max tänkte sig det. Mario fortsatte: "Han måste förmodligen träna upp sitt..."

Tystnad.

"Ordförråd?" tyckte Max.

Tystnad.

"Jag undrar varför han aldrig ringer till mig", sa Max och lutade ansiktet i händerna.

"Vem, Joel?"

"Nej, Teo."

"Du har ingen telefon."

"Teo, vem är Teo?" viskade Tina, som hade hört hela samtalet där de låg hopkurade i dikeskanten för att inte bli upptäckta.

"Ingen aning", sa Fred. Han flyttade sig lite närmare Tina så att hon inte skulle behöva viska så högt om hon ville säga något mer. Men hon var klar.

När Max var färdig med granriset hoppade Mario ner från motorhuven och satte sig i bilen. Max lutade sig ner för att borsta av skorna, men stannade i detta läge. Han kisade med ögonen längst med dikeskanten, men reste sig snart och satte sig på passagerarplatsen.

Först långt efter att bilen försvunnit bakom kröken, vågade sig Fred upp på benen. Efter kom Tina, full av kottar i det spretiga håret. De började gå in på den dolda skogsvägen.

De visste inte vart de var på väg, men hade stora förhoppningar. De följde en okänd skogsväg mot okänt mål. Tina tog små kliv framåt och hon tittade sig omkring som om hon hörde märkliga ljud mest hela tiden, men Fred förklarade att det inte fanns någonting farligt här, bara en väldig massa träd och en och annan sten. Och så kottar förstås. En väldig massa kottar.

De pustade ut efter att - av en slump - ha hittat fram till bovarnas näste. Med tanke på hur länge de gått för att komma hit, befann de sig långt in i skogen. Halvvägs, minst. På en liten plätt, fri från träd, stod ett riktigt ruckel till byggnad, med rostiga takrännor, spruckna fönster och avflagnande röd färg på väggarna. På ett ställe på väggen hade någon sprayat texten "Vi är bäst". De hade tydligen höga tankar om sig själva.

"Oj, vad här var mörkt", sa Tina. "Här kan det inte ha varit tänt på länge. Vi kanske har kommit på fel spår." Hon tittade sig omkring.

"Inte alls", sa Fred, "jag tror minsann att detta är rätt."

"Varför måste du alltid ha en annan åsikt?" sa Tina. Ibland tröttnade hon, med all rätt, på Freds besserwiserbeteende.

"Var glad för det. Annars skulle vi ju ha fel båda två."

De gick en inspektionsrunda kring huset och gjorde sitt bästa för att försöka se in genom de dammiga fönstren. Fred hittade ett fönster som saknade en glasruta, och han försökte kränga sig in, men lyckas inte riktigt. Han sparkade med fötterna, spretande med armarna.

"Det där kan inte vara rätt", sa Tina och log försiktigt.

"Lugn, jag vet vad jag gör."

"Ehum, du gör fel."

"Jag vet!"

Han förblev hängandes i fönstergluggen.

"Hur långt in kommer du?" sa Tina.

"Eh... om vi säger att det är en timme, kommer jag in en kvart ungefär."

Hon slet ut honom ur gluggen. Därefter kände de på dörren, som visade sig vara olåst.

"Konstigt", sa Fred. "Alla som har någonting att dölja, låser efter sig."

"Jaså?" Tina såg nyfiket på Fred.

"Om inte..." sa Fred och lyfte ett finger.

"Om inte vadå?"

"Om inte dörren är olåst för att vilseleda!" Fred kände sig begåvad för ett ögonblick. Tina hade overseende med detta, och hon väntade tålmodigt på att ögonblicket skulle ta slut.

Det dröjde.

"Kanske har dörren inget lås", sa Tina. Hon pekade.

Freds ögonblick var plötsligt över.

De gick in.

Där inne fanns ingenting trevligt att vila ögonen på. Tapeter - vad är det? De här väggarna hade inte sett röken av några sådana sen... sen... den kvällen för länge sedan då Mario vårdslöst blandat tändvätska och eld. Röken från tapeterna syntes då väldigt tydligt. Det hela hade slutat med att elden dog av den dåliga luften i stugan. En renovering var inte att tänka på, eftersom "det är ju bättre att stället ser övergivet ut", som Mario själv sagt. Fred försökte själv delta i upplevelsen där han nu stod och läste den dokumenterade händelsen han hittat.

Den enda ljusglimt i bovarnas tillvaro torde vara den knappt fungerande golvampa som Tina nära på snavade över då hon trippade över golvplankorna. Hon satte i kontakten och lampan började spraka effektfullt en stund, för att sedan lugna ner sig en smula och lysa upp i rummet. Plötsligt syntes saker och ting något tydligare. Omkullvälta tekoppar, träpallar med trasiga ben och böcker med utrivna sidor var några av de många detaljer de noterade. Fred plockade upp en bok, med rubriken "Sälja grisen i säcken, och hundra andra sätt att lura dörrförsäljare". Han slog upp den, och mellan sidorna etthundrafyrtioett och etthundrafyrtiotvå fann han en tusenlapp. Han höll den mot lampan och upptäckte något.

"Titta", sa han. "En falsk hundralapp!"

"Hur vet du att den är falsk?" sa Tina.

"Hundra skriver man ju bara med två nollor."

Fred behöll sedeln. Han tänkte att den kunde komma väl till pass om han ville köpa sig något gott senare. De snokade vidare. Fred letade under grytlock och

Tina under tidningshögar. Plötsligt blixtrade det till i rummet och Tina hörde något farligt komma i deras närhet. Hon hade hört farliga saker tidigare, och hon var säker på att detta var ett sånt tillfälle. "Klick", sa det. Hon hukade sig snabbt och skulle just övertala Fred att göra detsamma, men hon kunde inte se honom. Jo, där... på knä framför spisen.

"Psst", sa hon.

"Va?"

"Shhh!" Hon vinkade honom till sig och de satt absolut helt stilla och väntade på att faran skulle uppenbara sig, eller försvinna, framför dem. En stor skugga föll över dem. Skuggan blev större. Sedan blev den mindre. Sedan försvann den, liksom ljudet av den, men snart dök den upp igen. En bananfluga satte sig på lampan, och med ett floff brann den upp.

Tina pustade ut.

Fred pustade bort flugan.

Kort därpå lyckades Tina hitta något som hon fann aningens mer intressant än Freds fynd: två plånböcker, tillhörande "Mario" och "Max". Det var i alla fall de namn som stod på körkortet. Och namn - det är en intressant detalj i en utredning.

Samtidigt var Mario och Max i full gång att fly från alla misstankar. Och de hade kommit en bra bit på väg, när en av dem upplyste den andra om en fara.

"Kolla in bränslenivån", sa Max.

"Typiskt. Bäst att ge järnet till macken innan bensinen tar slut."

Torkel stod och rengjorde en tvättsvamp då han lade märke till en tystgående bil som rullade in på hans bensinstation. När den väl rullat ända fram och nästan råkat köra över hans högra ben märkte han att bilen inte var igång.

"Det var nära ögat!" sa Mario.

"Det vill jag lova, du körde nästan över mig!" bölade Torkel.

"Herregud, är alla av ditt slag lika gnälliga?"

"Vadå, mackägare?"

"Nej, gnällspikar! Jag menade att vi knappt tog oss hit. Jag var rädd att bensinen skulle ta slut, så vi rullade sista biten."

"Så trevligt då", sa Torkel med en min som erkände lögnen. "Ska det vara full tank då?"

"Jag har ju några liter kvar, så det är inte säkert att det går i."

Torkel utförde sin plikt, fyllde på till bristningsgränsen och krävde därefter en hel hög pengar för sin insats. Mario vände sig till Max. "Vad är det?" sa Max surt. "Jag har inga pengar med mig!" Mario grymtade för sig själv en stund, sedan lovade han Torkel att åka hem och hämta pengar, varpå han körde över Torkels fot på vägen ut från macken. Mario vände sig om och tittade skadeglatt på Torkel som stod och gormade vid sin pump. Sedan vände han sig om igen, och hade ha inte gjort det, hade han kanske kört av vägen.

Kort därefter föll ett träd i skogen, men det var ingen som hörde det.

6. Joels historia

Marios tank var fylld till bredden med bränsle och motorn kunde notera att bilen nu var märkbart tyngre, när den gäspade sig fram på vägen med stor möda. Max var helt oförberedd då Mario tvärnitade.

"Vad sysslar du med?" sa han.

"Jag missade infarten", sa Mario. "Jag hittar aldrig rätt. Joel bor så dumt. Vem kom på att bygga den här avfarten precis efter kurvan?"

En kilometer väg återstod innan de nådde fram till Joels hus. En vild chansning från Marios sida lovade att han skulle vara hemma. De sladdade in på tomten och såg Joel stå utanför huset och skjuta prick med en granatkastare. Han vände sig om så snart de ankomna gestalterna uppenbarade sig i dammolnet.

"Hallå där", sa han. "Gissa om det känns bra att vara ute igen. Kåken är inget vidare."

"Asch, jag tycker ditt hus är fint", sa Max.

"Jag menar den andra kåken, fängelset alltså. Finkan. Det är inget vidare."

"Hur länge har du varit ute nu?" sa Mario.

"Hm... jag gick egentligen bara ut för att hämta posten. Det kan väl ha varit en tre, fyra minuter. Bara reklam. Och så några suddiga fotografier. Jag vet inte vad de ska föreställa."

"Jag menar, från kåken alltså."

Joel var tvungen att titta på sin klocka.

"Två dagar... och lite till."

"Vi skulle hämta upp dig", sa Mario, "men du var inte där."

"Jag kom ut lite tidigare. Jag var ju den enda som satt där och när de bestämt att lägga ner stället, fick jag inte vara kvar. Men städaren fick behålla jobbet. Hon är nog där ännu. Trevlig tös, det där..." Joel kliade sig på hakan och drömde sig bort några långa sekunder.

Inte för att vara oartig, eller för att samtalsämnet var så in i nordnorden tråkigt, men Mario ville ändå prata om något annat. Han sa:

"Jag har med en påse med dina favoritmuffins."

Joel sträckte sig efter påsen, knöt upp snöret, grävde sig fram till en fin muffins och smakade.

"Du är skyldig mig en bunt pengar!" sa han, med munnen full av muffins.

Mario backade ett par steg. Hans ögonfransar böjde sig märkligt då han försökte minnas.

"Eh?" sa han.

"Du har inte betalat mig för granitgranaterna du köpte. De där växer inte på träd förstår du!"

"Nej, det är klart", harklade Mario fram. "Hade Isaac Newton fått en sån i huvudet, skulle vi kanske inte ha någon tyngdlag idag."

"Just det", sa Joel. "Häng på in, istället för att stå där och trampa."

En daggig gräsmatta kantade tomten och mitt i allt det gröna stod ett vitt hus, helt utan fönster. De gick in genom den breda ytterdörren in till en mörk hall. Längs hallen fanns bara två rum. Det lös under dörrspringan från det ena. Fyra golvlampor utan skärmar lyste upp rummet och möblemanget bestod i stort sett bara av tre fåtöljer och ett par bord. Resten av rummet togs upp av diverse experimentella uppfinningar. Mario satte sig tillrätta i en av de fluffiga vattenfåtöljerna. Den hade valbar temperatur, fjärrstyrt höjdläge samt obligatorisk benmassage. Max förblev stående en stund innan han vågade prova. Joel satte igång sin bensindrivna luftrenare.

"Jag kan inte betala just nu", sa Mario.

"Det är okej. Glöm inte bort det bara!"

Mario höjde tummen i syfte att hålla med.

"Jag har precis bryggt kaffe", sa Joel. "Vill ni ha?"

"Nej, jag försöker sluta", sa Max.

"Jag kan ta en skvätt", sa Mario.

Joel höllde upp halv kopp.

"Vill du ha mer?" sa han.

"Ja, helst", sa Mario, varpå Joel hämtade en flaska kolsyrad MER och blandade i kaffet.

"Får man inga muffins?" sa Mario. Det välkända ljudet från hans mellangärde påminde honom om att han borde äta något.

Joel skakade på huvudet och sträckte sig efter en av sina egna påsar.

"Det blir andra bullar istället", sa han, och hade detta varit en amerikansk komediserie hade ljudet av ett pålagt publikskratt hörts just nu. Istället hördes bara tama gäspningar.

Mario hade inte tid för skämt. Han gick rakt på sak:

"Jag har en ny uppgift åt dig!"

"Jaha, som vanligt", sa Joel. "Vad är det den här gången? Jag gör inga fler granitgranater. Du vet att de kan spåra dem tillbaka till mig. Jag har redan suttit av tre år för det. Kåken passar mig som fisken i handsken."

"Nej, de var rätt tråkiga, om jag får säga min mening. Men du tycker ju om att göra bomber. Hitta på något nytt. Jag behöver ett antal."

"Jag kunde tro det. Jag sitter faktiskt och filar på några just nu."

Joel pekade på de runda bomberna på det fyrkantiga bordet på andra sidan rummet.

"Intressant", sa Max. "Hur funkar de?"

Joel hämtade en av bomberna. "En ny kul funktion ser du här", sa han och visade en röd knapp. "Du kan ställa in mellan väte- och atomklyvning."

"Nu blir jag lite kluven känner jag", erkände Max.

"Okej", sa Mario. "Se till att ha... minst två klara i morgon."

"Jag ska försöka, jag ska bara göra några provsprängningar i grannens trädgård."

"Men du har väl inga grannar?" sa Max.

"Alla har en granne", sa Joel och pekade. "Min närmaste granne bor fem kilometer däråt."

"Du tror inte att han misstänker nåt om han vaknar upp utan trädgård?"

"Asch, han är lite senil. Jag har sprängt hos honom förut. Han fattar ingenting."

"Joel förresten... vet du om vi är skuggade?"

"Det är väl alla? Solen skuggar mig varje dag. Ganska jobbigt, men man lär sig leva med det."

"Max trodde att han såg några personer snoka omkring vid vägen. Vet du nåt om det?"

"Ingen aning för tillfället. Men jag kan hålla några ögon öppna för ert problem."
"Jätteschyst, verkligen", tyckte Mario.

7. Fläskberget

Fred hade gått tillbaka till kontoret, med Tina släpandes efter honom. Hon var inte alls nöjd med gångavstånden hon varit med om. Det vore mycket enklare om allting funnits bakom knuten, tyckte hon.

"Så, vad händer nu?" sa Tina.

"Jag tror jag vet hur vi ska komma åt honom. Så här gör vi..."

Som vanligt blev Tina nyfiken på Freds plan, men hon var väl medveten om att den lika gärna kunde ha kommit från en harpalt. Fred skulle aldrig få diplom för sin uppfinningsriktighet. Fyndigt nog var telefonkatalogen det enda som krävdes för att planen skulle kunna smidas. Fred började bläddra febrilt bland sidorna och mumlade något om att han minsann sett något här någonstans tidigare...

"Aha!" utbrast han och pekade med hela handen på den understrukna raden i katalogen. "Madåps kristallkula - undersöker gärna din hjärna. Kom till Fläskberget vid vägens slut!"

"Och hur ska det kunna hjälpa oss?" undrade Tina, som inte riktigt förstod varför Fred trodde att han funnit det han sökte. Vad det nu var han sökte efter.

"Jag är inte säker, men jag litar alltid på min telefonkatalog!"

Raden under innehöll upplysningar om vart man kunde hitta den nödvändiga guiden som skulle kunna leda dem till Fläskberget. Endast välutbildade guider hittade dit, och de kunde därför ta hutlöst betalt för sina tjänster. Fred ringde, bestämde träff med en guide och samlade sedan ihop varenda liten peng han kunde hitta för att kunna betala honom. Fred föreslog att de skulle sälja datamaskinen, men Tina lovade att den inte längre var värd ett nickel, eftersom den nu var begagnad.

Av inrådan från guiden packade de var sin väska inför den besvärliga vandringen. Enbart en fotvandring kunde leda fram till Fläskberget. Förmodligen därför att det helt enkelt var placerat så ödsligt, och var för brant för att bestigas på annat sätt, tänkte Fred. Men det var alldeles fel. Det berodde på att vägverket inte orkat bry sig om att bygga en väg just där.

Fred stoppade ner två par tofflor, Tina nöjde sig med ett par.

Guiden var en skäggig gammal man som inte alls hade struthatt och slängkappa, som man skulle kunna tro. Han var klädd som vilken byfåne som helst, det vill säga bak- och framvänd keps, t-shirt med häftigt tryck och kortbyxor. Oavsett vilken gång i ordningen Fred försökt få reda på hans namn, svarade han bara "Jag är er guide". Med en lång stav petade han i marken framför deras fötter.

Då de gått långt, stannade de. Och när de stannat länge, gick de. Fred, som börjat segna i hela kroppen, undrade ständigt hur långt de hade kvar att gå.

"Jag ger snart upp", sa Fred.

"Ta det lugnt", sa guiden. "Det är snart bara resten kvar nu."

Och det hade han rätt i, för det var så långt till Fläskberget att när man kom fram var det en bit kvar.

När tillräckligt många timmar dött bakom dem var de plötsligt framme vid bergets fot, och utan ett ord lämnade Guiden sällskapet. En kort stund senare kunde man höra Freds glada stämma:

"Det var inte så högt, trots allt!"

"Håll tyst", flåsade Tina som bara hunnit halvvägs.

Då hon så småningom kom upp på toppen, stod Fred och njöt av utsikten. Där nere syntes hela den lilla staden Sandstad som på en karta. En liten sjö syntes, som ingen kände till. En ännu mindre sjö fanns strax bredvid, men den syntes inte.

"Se så vackert det är nere i dalen!"

"Ja, jag kan inte förstå varför du skulle släpa mig hit upp!"

Bergstoppen bestod av ett hundratal meter slät mark, till större delen utrustad med stenbumlingar. Fred tog sats, hoppade jämfota över den första bumlingen och fortsatte på detta vis tills han kunde gå normalt utan risk för att slå i smalbenen mot något.

"Titta där!" utbrast Fred, som fått syn på en dam som planterade maskrosor i den lilla trädgården en bit bort.

Damen vände blicken mot dem, tog av sig handskarna och vinkade dem till sig.

De avvaktade en kort stund, sedan började de försiktigt närma sig.

"Säkert sjuttio", sa Fred.

"Jag tror på åttio-nånting", sa Tina kort därpå.

"Det räcker inte", sa Fred sedan.

Allteftersom de kom närmare gissade de på en allt högre ålder hos damen. Fred hade läst någonstans att normala människor sällan blev över hundra år gamla, men hade han läst det idag hade han inte trott på det. Med långa risiga lockar i ett slitet grått hår verkade hon behöva en sensationellt dyr hårvårdsprodukt. Men det var inte allt. Nagelsax, tvål, svamp och några föryngringskurer hade möjligen hjälp till att göra henne till något som kunde liknas vid en människa igen. Om det nu var det hon hade varit. De djupa rynkorna i pannan och kinderna, samt den krokiga näsan fanns det nog inte ens någon hjälp för.

De kom fram till damen, men de stannade utanför staketet som löpte runt trädgården.

"Hej!" sa damen som nu rest sig på sina gamla ben. "Madåps var namnet. Vad kan jag hjälpa er med?"

"Eh...", sa Tina.

"Vi vill ha hjälp...", sa Fred, "...att snickra ihop en plan."

"Jag förstår", sa Madåps. "Välkomna in i min stuga."

På utsidan var stugan helt normal. Väl inne förstod både Fred och Tina att de inte kommit till vilket ställe som helst. Med tavlor som hängde upp och ner, ljus utan veke, stolar som inte gick att sitta i och instrument som inte gick att spela på, undrade de vart hon gjort av sin vita rock med långa ärmar och knäppe i ryggen.

"Vill ni ha te?" sa Madåps som redan hunnit ut till köket och förberett.

"Jo... visst. Tack", sa Fred och följde efter Tina som tydligen tänkt hjälpa till med vattenkokningen.

Fred ville inte vara sämre, så han sträckte sig efter de enda kopparna han kunde se. Han fick tag på en, men lyckades dessvärre med konststycket att tappa den i golvet, med ett enkelt kras som följd. Han tittade på den bortspruckna biten och stelnade till, rädd att Madåps skulle bli ursinnig och förtrolla honom till en stackars myrslok, men hon verkade ta det ganska lugnt. Dessutom var hon ju inte någon häxa.

"Vilken tur att inte hela koppen gick sönder", sa hon och visade Fred att hon minsann hade flera, mindre ömtåliga, plastmuggar i skåpet bredvid som han kunde ställa fram.

Så småningom kunde de sätta sig med var sin varm mugg i de enda möbler som var sittbara (en bordsskiva på golvet) och Tina var snabb att starta diskussion:

"Hur kommer det sig att du är spådam?"

"Det är en lång historia", sa Madåps och skakade lätt på handen då hon ställde ner sin kopp. "Men för att göra den kort kan jag nämna att det är medfött."

"Mmm...?"

"... fast jag kände inte till mina krafter förrän långt senare."

"Jag begriper inte ett skvatt", sa Fred.

"Det var för mycket länge sedan, säkert tio år sedan. Långt innan du var född."

"Va?" sa Fred. "Jag var visst född för tio år sedan!"

"Jaha... långt innan er son var född då."

"Jag har ingen son!"

"Precis. Just det. Du förstår..."

"Nej, jag ger upp!" sa Fred, som nu ställt sig upp. "Det här leder ju ingenstans, tvärtom."

"Men snälla ni..." började Madåps.

"Hör på", sa Fred. "Jag vill bara veta en sak: Hur jag ska snickra ihop min plan!"

"Du klarar inte av det på egen hand?"

"Jag har försökt!"

"Försöka duger inte", sa Madåps och lade huvudet lätt på sned.

"Det är vad jag har hört."

"Tro inte på allt som är sant, kära vän", sa hon. Hon reste sig upp. "Jag ska hjälpa dig, följ med här."

Fred följde efter. De gick in i ett rökigt, välvt rum av glas. Inifrån kunde han se Tina genom glaset, fast inte som han kände henne. Hon hade snarare något kortare hår, fylligare läppar och definitivt mindre kläder på sig.

"Skärp dig", uppmanade Madåps.

Fred blängde på damen. Hennes röst lät väldigt. Ljudet verkade ut och in, bak och fram och inte minst upp och ner. Som en grammofonskiva som man spelar baklänges. Ur fas på något vis, för orden hördes innan hon ens öppnat munnen för att tala. När han tänkte efter upptäckte han att hon faktiskt inte öppnat munnen på hela tiden de varit i glasrummet, trots att han hört henne prata. Och han hörde sina egna tankar eka i rummet utan att ha yttrat så mycket som ett pip. Han koncentrerade sig så hårt på detta fenomen att allt damen sa gick honom helt förbi.

Han var tvungen att fråga.

"..."

Han fick inte fram ett ord. Likväl svarade hon:

"Här inne använder vi inte rösten för att kommunicera!"

Även denna gång lyckades hon prata med stängd mun.

"Vi drömmar nämligen", fortsatte hon. "Vi gick just in i min drömkula. Här, och enbart här, är min kraft mäktig. In i din hjärna se jag, jag rotar i ditt undermedvetna. Inom kort har du förklarat ditt problem utan att ens försöka. Först efter det kan jag komma med råd. Och som vi alla vet bör man alltid sova på saken, inte sant?! Det har vi just gjort, dags att vakna nu."

De steg ut ur rummet, och Fred vaknade. Han gnuggade ögonen förbryllat och reste sig sedan snabbt.

"Jag har det! Vilken bra idé, tack Madåps!"

Tina begrep ingenting, så allt var i sin ordning.

De tackade för teet och för hjälpen, och lämnade stugan.

Väl ute från damens hus på berget hörde de henne ropa från dörröppningen:

"Och du Fred..."

Fred vände sig om, kupade handen runt örat och inväntade följande kommentar:

"Det var inte snällt gjort, det du gjorde i deras stuga, och inte heller särskilt smart. De kommer att fatta att ni är dem på spåren. Dessutom kan det vara till Marios fördel."

"Hur kunde du veta..." tänkte Fred högt. "Och hur vet du deras...?"

Damen hade redan stängt dörren efter sig då Freds röst nådde hennes hus. Han fick inget svar.

Inte snällt, sa hon det? Vadå inte snällt? Snäll var ett ord som grävts ner i samma stund som stridsyxan grävts upp. Fred var på krigsstigen och fast besluten om att ta till de medel som krävdes, brutala eller trevliga, vad som nu fungerade bäst.

Tina bara skakade på huvudet. Hon förstod fortfarande ingenting, men det bekom henne inte. Tids nog skulle det nog klarna. Just nu ville hon inte veta.

Då de kom fram till branten där de nyligen kravlat sig upp, stod nu två kälkar med rostiga skenor. Förmodligen hade de använts vintertid, för att ta sig ner på ett kul sätt. De provade, trots att gräset, gruset och stenbumlingarna var högre än deras tofflor. Oturligt nog fick Tina efterkälken, för hon kom märkbart efter, som vanligt.

8. Inbjudan

"Du vet hur det är när du ser en katt ute någonstans och du försöker locka den till dig. Så snart du närmar dig så springer den bort!"

"Ja?" sa Mario och sneglade på Max.

"Sådana är alla tjejer jag träffat på."

"Men du vet, det finns tamkatter också."

Max funderade en stund. "Prostituerade menar du?"

Mario ökade farten. De hade just besökt Joel för andra gången och hade en kraftig vilja att ta sig därifrån.

Många människor använder sin näsa för att lukta med. När de känner en oturelig lukt, börjar de genast rynka på näsan och jämra sig över den, vilket får alla i närheten att göra precis likadant, även de utanför luktområdet, samt de som är förkylda.

Dessa människor gick Mario på nerverna.

Joel hade fått en idé på detta tema, och han började jobba på vad som skulle komma att bli en av hans mest hatade uppfinningar; en elektronisk näsa. Med den skulle han kunna spåra upp dofter och avslöja folk i sin närhet på olika sätt. I tron om att han var färdig med sin första version, stängde han in den på toaletten, varpå den exploderade. Han ställde ner känsligheten en smula i versionen därpå. Sedan lät han den sniffa på en gräsklippare han stulit och bjöd in grannen på kafferep. Så snart grannen kom innanför dörren exploderade den elektroniska näsan igen. Han blev av med grannen, och han övergav idén med näsan så snart Mario fått säga vad han tyckte om saken.

De åkte nu tillbaka hem igen från den hemska visiten hos Joel, grävde fram skogsvägen under granriset, körde förbi och kom slutligen fram till stugan. Mario skulle just rycka tag i ytterdörren då han såg ett miljövänligt brev med gröna prickar ligga på trappan. Han sträckte sig nyfiket efter det, öppnade det och försökte läsa vad som stod. Det var troligtvis ett inbjudningskort, för på kortet stod det "välkommen till fest på världens hetaste partyställe" med stora handskrivna bokstäver. Det fanns dessutom en adress inristat längst ner på sidan. Avsändaren hade tänkt på allt. Utom att ange sitt namn.

"Det låter ju intressant", sa Max. "Eller?"

"Eller vad? Ser du inte vad det står? Fest! Jag tänker aldrig inte gå på fest. Det är klart vi ska gå."

"Gå? Hur långt är det?"

"Tillräckligt."

Han drog på smilbanden en aning. En grimas som Max inte skådat på länge. Att någon uppenbarligen hade avslöjat deras superhemliga stuga, begrep de inte.

"Men du", sa Max, "står det något mer?"

"Få se... ja, ta gärna med egna musikinstrument, står det. Vad fan ska det betyda?"

"Eh... jag tror jag har ett gammalt dragspel någonstans", sa Max.

"Dragspel kan jag inte spela, men fiol", sa Mario, "det är lögn i helvete!"

"När är festen då?"

"Mm, låt se. I morgon, klockan 21.00."

"På kvällen?"

"Jag tror det. Det står inte", sa Mario och vek ihop inbjudan sju gånger.

9. Smycket

Tina vaknade sent. Hon gnuggade som vanligt tinningarna innan hon vågade titta på klockan. Den visade att tiden nått fram till fyra på eftermiddagen. "Bättre sent än aldrig", sa hon tyst för sig själv, därefter väckte hon Fred. Eller rättare sagt: hon skulle ha gjort det om han låg i sin säng. Det gjorde han inte. Hans närvaro lös med sin frånvaro. Konstigt, tyckte hon. Han brukade ju aldrig vara uppe före henne.

När förvåningen släppt en smula upptäckte hon en väldig törst. Hon kom på att det måste bero på att hon dagen innan haft fullt upp att slicka igen och skicka ut uppskattningsvis åttahundra inbjudningskort till deras uppdiktade fest, medan Fred bara suttit och tittat på. Någon enstaka gång hade han förstås hjälpt till genom att bläddra i sin kära telefonkatalog efter lämpliga personer att bjuda. Hon hasade sig ut i köket och försökte bota törsten med en skvätt te.

En stund senare small det till i dörren. Så hårt att handtaget lossnade och föll till golvet. Fred stod och gormade en stund, innan han presenterade sitt fynd för Tina:

"Se vad jag har!" sa han och visade upp en skokartong.

Först när han öppnade den, kunde hon se vad den innehöll. Hon förstod dock inte. Hon hoppades på att en förklaring skulle komma, men den kom aldrig. Därför sa hon:

"Vad har du där?"

"Resultat av min forskning", sa Fred stolt. Han skakade lätt på kartongen.

Tina förstod fortfarande ingenting. Jo, hon kunde förstås misstänka att det var detta han ägnat sig åt denna morgon, eftersom han varit uppe långt före Tina. Men vad skulle en skokartong med lite papper och ett smycke vara för forskningsresultat? Och varför var han alldeles lortig om händerna?

Hon tittade ner i kartongen igen innan hon fortsatte utfrågningen:

"Vad är det för papper?"

"Här, min vän, har jag papper på vad som kan få dumma bovar att vilja spränga ett öde hus."

Tina lade ihop två och två, och fick fyra. Dessutom fick hon ihop att Fred tydligen jobbade med bakgrunden till Joels misslyckade sprängningsförsök. Detta kunde bli intressant, tyckte hon, så hon slet åt sig kartongen och började bläddra bland alla papper.

Det hela gick ut på följande: För flera år sedan hade polisen gjort en misslyckad uttryckning och därefter fått in en anmälan från en närbelägen guldsmed. En större mängd varor hade blivit stulna i hans lilla mysiga butik. Polisen hänvisade till försäkringsbolaget, som i sin tur hänvisade till polisen. Anmälan låg därefter och samlade damm i en av de många pappershögarna på polisstationen där Fred och Tina tidigare jobbade.

Detta hade alltid intresserat Fred, men eftersom det inte var hans avdelning, hade han aldrig fått ta hand om saken, eller ens fått information om vare sig brottet eller anmälan. Nu när han var privatspanare kunde han lättare passera säkerheten hos polisen, och den här morgonen ringde han därför under falskt namn (Harry Boy, nyhetsreporter) och kunde därmed få tillgång till vilken information han helst önskade.

Han fick således tag i den minimala rapport som skrivits, och det visade sig att det fanns misstänkta. Minst två sådana. Ingen på stationen hade dock haft lust att kolla upp saken närmare, eftersom ingen riktigt kommit fram till den perfekta

blandningen av kaffe och socker ännu. Och detta problem var betydligt mer intressant enligt poliserna.

Fred försökte se ledtrådar.

Det fanns vissa likheter mellan detta fall och det uppdrag han och Tina var ute på. Båda innehöll minst två misstänkta. Huruvida det var samma misstänkta, hade han förstås ingen aning om.

Fred hade därefter åkt ut till huset där Joel greps, och han försökte få någon att öppna dörren. Som vanligt var det alldeles öde. Ingen öppnade. Fred hade sina misstankar i ett stadigt grepp och han började gräva i marken runt och kring huset.

Efter många rejäla tag om jorden hade han snart en prydlig liten skyttegrav runt huset, men fortfarande inga ledtrådar. Han letade därefter upp en spade i grannens garage, och fortsatte utgrävandet. Djupare och djupare, till han hörde ett rispande ljud i marken. Han stannade upp, böjde sig ner och plockade upp vad som såg ut att vara ett halsband.

Det var ett halsband.

Hade frun i huset blivit arg på maken och grävt ner fyrtioårspresenten, eller hade han skändat graven där guldkuppen vilade?

Utan att forska vidare, gav han sig från platsen och återvände så småningom till kontoret, där han nu stod och betraktade Tina då hon ivrigt läste slutet av hans forskningsresultat.

"Så, det är alltså Mario och Max som är tjuvarna?" sa Tina.

"Visst verkar det så?" sa Fred stolt, samlade ihop pappersbunten och placerade den åter i sin skokartong.

"Och bytet ligger nedgrävt under huset?" fortsatte hon.

"Logiskt va?" sa han.

En sällsynt art av den lurviga sköldpaddan Lurvius Sköldpaddius strök omkring runt husknuten, men det var ingen som såg den.

10. Totem

Tina satt tillbakalutad i sin favoritfåtölj och vilade ögonen på Fred, som satt vid datorn och såg ut att vara helt inne i sitt arbete. Han tittade ner i sin skokartong, sedan upp på skärmen, ner i skokartongen och upprepade detta ett flertal gånger.

Då och då tittade han också ner på tangentbordet och kliade sig lite diskret i huvudet. Tina log ett trött leende, på det sätt man alltid ler när man ser någon annan arbeta. Hon vände sig bekvämt om i fåtöljen, drog efter en lång gäspning och slöt ögonen. Hon var trött som ett ösregn, och skulle lätt kunna somna vilken sekund som helst.

"Du somnar väl inte?" sa Fred, som just sett vad som höll på att ske. "Vi måste göra oss klara snart!"

"Öh..." gäspade Tina.

"Om du somnar - bara ropa så kommer jag och väcker dig."

Men Tina lyssnade inte. Hon hade redan domnat bort för flera sekunder sedan. Tester har visat att man är som mest svårväckt efter att man har somnat. Fred fortsatte sitt arbete.

Fem minuter senare vaknade Tina med ett ryck (och en klump i halsen, som hon snabbt svalde undan). Fred hade just vrålat ut sin ilska över något, och hon slog upp ögonen i precis rätt tid för att hinna se hur hans handflata råkade träffa tangentbordet med en väldig kraft.

"Vad håller du på med?" sa Tina förbryllat.

"Typiskt datorer", bölade Fred. "Det här är sjuttonde gången jag förlorar i patiens."

Tina fick plötsligt en känsla blandad av förvåning och ilska på samma gång. Att i en stund som denna avverka tid på något så meningslöst som ett spel, var ju helt uppåt väggarna. Å andra sidan hade hon ju under samma tid själv somnat som en ostkaka i fåtöljen, så det var nog bäst att inte säga någonting alls.

"Den här värdelösa datorn är ju värdelös!" skrek Fred, varpå han stormade ut ur rummet. Samtidigt knackade det på dörren.

Tina avvaktade, för att se ifall Fred tänkt öppna.

Det knackade igen.

Tina avvaktade en smula till.

Knackandet fortsatte. Den här gången kände sig Tina tvingad att ta sig ur fåtöljen. Hon släpade sig fram till dörren, som av någon anledning redan stod öppen. En man stod på andra sidan, med kort skäggstubb och kortklippt vitt hår i stubbfrisyr. Han såg precis ut som en man med den beskrivningen.

"Jaha..?" sa Tina förbryllat och något ointresserat.

"Ja, ursäkta mig, men det var olåst, så jag tänkte..."

"Vi ska ingenting ha!" försäkrade Tina och försökte stänga dörren.

"Varför ska ni ingenting ha?" sa mannen, medan han effektivt blockerade dörren. "Ingenting går ju inte att använda på något vis alls. Jag är heller ingen försäljare. Ändå är jag det, för jag har ingenting att sälja. Precis vad ni ville ha alltså."

"Om jag ingenting vill ha, så ber jag Fred."

"Men jag har bättre pris..."

"Du - ta och prata i nattmössan istället. Jag tror den bryr sig mer om vad du har att säga än vad jag gör. Jag har inte tid med dig."

"Säg mig, om jag ger er mitt namn, kommer ni använda det då?"

"Visst, strax efter att jag har ringt jourhavande psykiater. Vad fan vill du?"

"Jag heter Totem, och jag har stött på ett problem."

"Jaha? Måste du sprida det vidare till oss också?"

"Men jag kan se till att ni blir av med det igen, genom att gå min väg."

"Gör det då!"

"Jag lovar att göra er den tjänsten - om ni ville vara så vänliga att göra mig en tjänst först."

"Eh..?"

"Har vi en överenskommelse?"

Tina drog efter en lång suck och andades ut den i ansiktet på Totem. Hon skulle just till att säga något, då hon observerade en telefonkatalog i mannens hand. Hon tittade på den. Sedan tittade hon upp på mannen.

"Jag har sökt och sökt", sa Totem, "och enligt telefonkatalogen här, så är ni de enda som kan hjälpa mig."

"Står vi med där?" Tina snodde snabbt åt sig katalogen.

"På sidan femtio", sa Totem.

Hon stirrade på sidan. "Snokspanarna Fred & Tina" läste hon högt.

"Har jag kommit rätt?" sa Totem.

"Kör till", sa hon. "Om det inte tar för lång tid, så hjälper vi dig."

Hon drömde sig bort i ett par korta sekunder.

"Men det kostar!" tillade hon sedan.

Med en handduk kring midjan och en borste i håret stapplade Fred nedför trapporna och ut i hallen. Rösterna han hörde kom från vardagsrummet och han var snabb att dölja sin nakna kropp bakom några klädesplagg. Därefter närmade han sig vardagsrummet med försiktighet.

"Ehum", sa Fred, i syfte att markera sin närvaro.

"Fred - det här är Totem", sa Tina.

"Vad...?"

"Goddag, Fred", sa Totem. "Enligt Tina här, är jag er första kund."

En stund senare satt de alla tre och drack rykande hett te, som Fred tvingats koka. Tina verkade ytterst intresserad av den mystiske mannen. Fred satt mest och sneglade på klockan.

"Jag flyttade från den här stan första gången när jag var två år", sa Totem och pekade på ärret han hade på armen. "Vi tvingades flytta eftersom det inte fanns en tillräckligt bra läkare i den här hålan. Men sedan flyttade jag tillbaka, och en tid senare flyttade jag härifrån. Igen."

Tina satt förundrad över hans charm. Det var inte det att han sa rätt saker, utan snarare det sätt på vilket han sa sakerna. Hon stöttade ansiktet mot händerna, och med ögonen bad hon honom att fortsätta historien om hans uppväxt, vilket naturligtvis gjorde Fred än mer otålig.

"Under det här ärret har det en gång funnits en antydning till en andra armbåge." Han sörplade sitt te och fortsatte: "Om jag inte gjort någonting åt det, hade jag kunnat klia mig på de där ställena där man aldrig kommer åt. Men mamma tyckte det såg dumt ut, och tvingade mig till doktorn."

"Så fascinerande!" sjöng Tina.

"Väldigt..." grymtade Fred.

"Fenomenet finns faktiskt beskrivet som en påhittad sjukdom, i en sann roman om krig och fred i ett soligt semesterparadis, skriven av Sagatong."

"Ah", sa Tina, "han som skrev 'Barnens Guide Till Hur Man Lifter'?"

"Men herregud", suckade Fred, men ingen hörde honom.

"Nej", sa Totem, "egentligen skrevs den inte av Sagatong, utan av en annan man med samma namn."

"Men vem var då den där andre?"

"Det var han som såg till så att ingen fri man skulle kunna hängas två gånger för samma brott."

"Härligt." Tina fyllde på kopparna med mer te, och innan hon visste ordet av var Fred en dominerande part av samtalet.

"Nu får det vara nog!" skrek han. "Vem är det här, och vad vill han? Vi har inte tid!"

Totem tittade ner i golvet.

"Förlåt", sa han.

Fred ställde sig upp, lutade sig fram och satte händerna på bordet.

"Vad är det du vill?"

Totem dröjde med ett svar. Bara Tina såg att han höll på att fälla en tår.

"Lägg av, Fred", sa hon. "Han vill ju ha hjälp."

"Ja, det är tydligt", sa Fred. "Men han har ju en doktor redan, vad ska han hit och göra?"

"I ensamhet skrattar man sällan ärligt", sa Totem.

Han snöt sig i gardinen och hostade fram en saga om en försvunnen pingvin. En pingvin han ägt sedan den dagen då han senast flyttade från den här stan, och den hade snällt underhållit honom den dagen och alla dagar därefter. Tills nu.

"Jag är frilansande filosof", sa Totem, "och jag är på semester här i min hemort."

Fred stod som ett frågetecken. Tina tyckte det såg lustigt ut, men Fred förklarade att hon såg precis likadan ut.

"Jag var bara ute och promenerade, när pingvinen - hon heter Ester - plötsligt gav ifrån sig ett väldigt märkligt ljud och flydde från platsen. Jag har inte kunnat hitta henne. Hon kommer inte när jag ropar. Jag har provat att inte ropa, men hon kommer inte då heller."

Han gnuggade sina ögon och fortsatte.

"Vi skulle hitta på så mycket kul på min semester. Nu känns allt förgäves. Kan man sakna något man inte varit med om? Kan man längta till nåt man inte vet om man kommer att få uppleva?"

Han gjorde en konstpaus och sjönk ner i stolen, tittade långsamt ner i sin halvtomma kopp te, rörde om två varv och slöt ögonen. Han förväntade sig inga svar på dessa retoriska frågor.

Han såg upp på dem igen.

"Är ni privatspanare? Är ni?"

Tina och Fred såg på varandra och ryckte på axlarna.

"Ja", sa Tina. "Det är vi."

Totem knäppte händerna och gick ner på knä, som en banktjänsteman som vill ha sitt jobb tillbaka.

"Hitta Ester, snälla!"

"Vi lovar", sa Fred, "att göra ett försök. Men inte just nu. Vi har inte tid!"

11. Pingvinen Ester

Tina vankade nervöst av och an inför kvällens uppdrag, men samtidigt med ett leende på läpparna. Hon skulle få bära hennes favoritklänning, kvällen till ära. Uppdraget krävde det.

"Du, Fred", sa hon.

Fred tittade upp från hans nya nummer av "Kött & Smide".

"Jag kan klara av det här själv", sa hon.

"Vad menar du? Det är ju min plan!"

"Men... vi har ju mer jobb nu, och jag kan klara av det här själv!"

"Menar du att jag ska..."

"...hjälpa Totem att hitta pingvinen, ja."

Fred suckade högljutt, men på sätt och vis höll han med henne. De behövde mer pengar, snabbt. Och han behövdes ju egentligen inte för det planerade uppdraget. Han tyckte inte om det, men det var inte så dumt om man jämför med exempelvis en konkurs eller en mögelangripen brödlimpa.

"Okej, Tina", sa han och kastade bort sin tidning. "Du får gå själv."

Han vände sig till Totem.

"Och jag hjälper dig att hitta din byrack..."

Han harklade sig.

"Pingvin!" sa han sedan.

Totem lyssnade inte. Han satt förundrad på soffkanten och glimmade med ögonen åt Tinas håll.

"Wow", tyckte han. "Den där klänningen sitter som ett bandage på dig."

"Tack, jag köpte den av en ren olyckshändelse." Hon snurrade ett varv för att visa upp sig. Därefter uppstod en ny humörsvängning, och hon satte sig, kurade ihop sig i fåtöljen och började bita på en nagel som kanske var för lång.

"Fred", sa hon. "Tror du att han gick på festtricket?"

"Hur ska jag veta? Jag hade i alla fall aldrig gått på det!"

Hon suckade.

Fred gick och hämtade sin bortkastade utgåva av "Kött & Smide" och satte sig åter tillrätta i sin fåtölj. Det var egentligen läge att börja bli stressad, men eftersom

han inte längre skulle följa med på fest, kunde han slappna av en stund till. Ända tills Totem otåligt började trampa Fred på nerverna.

Tina gjorde en mikropizza och hällde upp kaffet. Det var mycket som skulle ordnas för att trivseln skulle infinna sig. Eller att förhoppningen på att trivseln skulle infinna sig, skulle infinna sig. Hon hetsåt mikropizzan och svepte kaffet i ett nafs. Därefter var hon fortfarande precis lika nervös. Då sa Fred något som fick henne att bli både lugnare och på bättre humör. Han sa:

"Jag kan gå istället."

Tinas leende började breda ut sig över hela ansiktet och hon kom på fötter, och hon kände sig plötsligt helt okej med situationen. Hon gick och kammade luggen en sista gång och plötsligt var hon redo att möta världen. Eller någonting i den stilen. Hon drog på sig jackan och tog farväl av Fred och Totem.

"Här, glöm inte kristallhalsbandet!" sa Fred. "Det kommer definitivt vara lockande."

Hon klädde sig i det vackra smycket och harklade fram en liten obestämd suck. Därefter vände hon på klacken, kastade med håret och stapplade obekvämt ut genom dörren på det sätt som man gör med en bakvänd klack.

Hon vände sig om i dörrhålet.

"Totem, kommer du att vara kvar här när jag kommer tillbaka?"

"Ja", sa Totem.

Bara en väldigt vis man hade kunnat gissa hur det skulle gå, men han hade ändå haft fel.

En timme senare var Fred och Totem ute och sökte på gator och torg efter det försvunna djuret.

Fred kände till en hemlig genväg mellan innerdelen och ytterdelen av byn, och han funderade länge på om han verkligen skulle vilja avslöja den för Totem. När han väl bestämt sig för att visa den, förklarade Totem att det var just den vägen han tagit för att komma in till innerdelen. Fred hade alltid trott att han var den enda som kände till vägen. Men det var inte lönt att tänka mer på det, så han knycklade ihop tankarna och kastade bort dem.

Både Fred och Totem var överens om att det var smart att börja i ytterdelen av byn, och söka sig inåt. På så vis skulle de möjligen kunna omringa djuret. Väl ute i ytterdelen tog Fred ett initiativ. Han satte sig ner på asfalten som omringade trädningen som i sin tur omringade hela byn. På andra sidan vägen fanns en vit gammal kyrka samt två nästan lika höga träd. Faktum var att träden båda var olika

höga. Man blev inte klok av att stå och titta på dem. Men varför skulle man bli klok av att stå och glo på ett par träd?

Hur det än var så tänkte Fred att Totem skulle göra likadant (det vill säga sätta sig ner), så att de kunde pusta ut och kanske prata lite strunt ett tag. Men Totem satte sig inte ner. Han stod och kikade upp mot kyrktornet. Fred kikade åt samma håll men kunde inte begripa vad som var så roligt med kyrktornet att det var värt att stå och kika på.

"Senast vi var tillsammans var i den där höga kyrkan", sa Totem.

Fred reste sig upp.

"Va?" sa han.

Totem satte sig ner.

"Det var igår. Vi klättrade upp där och njöt av utsikten i flera timmar. Det är mitt favoritställe."

"Vet du inte att det är förbjudet att gå upp där? Det hänger ju en skylt..."

"Det är alltid lättare att få förlåtelse än tillåtelse."

"Jo, det är sant."

"Du vet", sa Totem, "ingenting är sig likt utan Ester! Jag avskyr regn. Att få vatten i skorna och sura strumpor. Och det sättet på vilket regn hittar ner i nacken på en trots att man har försökt att skydda sig mot just det. Men varje gång det händer så tänker jag att - så länge jag är med henne, så är det värt det. Jag skulle gärna stå ut med blöta strumpor varje dag, om jag får vara med henne. Förstår du?"

Fred tittade upp på honom. "Jag förstår, tror jag."

"Ibland slår jag foten i bordsbenet, och först blir jag arg, men när jag tänker efter..."

"Ja, ja, jag förstår!" sa Fred.

"Det var sannerligen bättre förr", sa Totem.

Fred sa inget.

"Inte för att det var bättre, utan för att det var förr."

"Jaså?"

"Javisst, ju förr desto bättre."

Fred rynkade pannan i förvirrade veck.

"Nu för tiden är det nästan inte lätt jämt, och sällan aldrig svårt."

Och bäst som de satt och funderade över detta, satte kyrkklockan igång att smälla och dundra med öronbedövande styrka. Fred kastade upp händerna till

öronen, och skulle just gestikulera åt Totem att de skulle dra därifrån, då han till sin förvåning såg att han satt kvar på marken helt oberörd av det ekande ljudet från klockorna. Fred sprang omkring som en yr höna med händerna tätt mot öronen tills klockorna gav upp, varpå han frågade Totem hur sjutton han kunde stå ut med oväsendet.

Totem tittade bara upp mot Fred, sedan sa han:

"Va?"

"Jag sa: Hör du dåligt?!" sa Fred.

"Du vet hur hörseln dämpas när du tar en riktigt djup gäspning?"

"Jo."

"Det läget kan jag hålla hur länge jag vill, när jag vill. Utan att behöva gäspa. Det är rätt bra. Jag kan gå på danceklubb, gå i kyrkan och sitta på kafé med radio i bakgrunden utan att anstränga mig."

"Vilken tur för dig."

"Visst är det."

Bara några tiotal meter ifrån dem, strövade en vit pingvin omkring och pickade i gräset. De lade aldrig märke till den. Men det gjorde ingenting, för det var inte Totems pingvin.

Fred satte sig ner igen och sträckte på sig. "Du vet, egentligen skulle jag gärna ha gått på den där festen. Det var ju min idé och allt."

"Fest", suckade Totem. "Det var länge sedan jag var på fest."

Fred tittade ner på sina skor och började knyta om den ena.

"Du känner inte min fru. Hennes vision av ett häftigt party var att blanda en skopa riktigt kaffe i det koffeinfria."

"Är du gift?"

"Före detta."

Fred kände sig nöjd med omsnörningen av skon, men nu var den alldeles för perfekt. Han var tvungen att knyta om den andra skon också.

"Hon var prostituerad, satt på en bar och drack vatten och hade just ratat sin första kund när jag kom in. Jag satte mig bredvid henne och beställde också ett glas vatten. På något vis kändes det som att vi var de enda som hade någonting gemensamt i hela världen. Eller åtminstone på den baren."

"Undrade jag något eller?" sa Fred.

"När jag blev bestulen på allt jag ägde, ville hon inte veta av mig längre. Det var då jag köpte henne. Pingvinen."

"Jag beklagar."

Fred fantiserade medan Totem filosoferade. Totem var färdig först, och sa:

"Om en lesbisk tjej köper en prostituerad, är det samma pris som gäller då tror du?"

"Alltså, jag skiter i vilket. Ska du med och leta efter din gamla pingvin nu eller?"

Det började skymma och luftfuktigheten ökade någon procent. En ensam liten regndroppe landade på Totems axel. Han noterade detta, men borstade bara bort den. Molnen ovanför dem varnade för oväder, men de skulle inte ge sig förrän det blivit alldeles mörkt hade de bestämt.

Medan de gick där och sparkade i marken, började den frilansande filosofen drömma högt om en önskan han haft de senaste timmarna.

"Tina verkar väldigt speciell", sa han.

"Jasså, det tycker du? Bry dig inte om henne..."

"Det här är kanske ödets sätt att ersätta min pingvin till någonting bättre. Jag tror Tina och jag skulle passa fint ihop."

"Vad pratar du för smörja?"

"Ja, hon är helt klart speciell. En på miljonen." Han sträckte på armarna som i ett försök att visa hur många han jämförde henne med.

"Om hon är en på miljonen, finns det femtusen till precis som hon. Låt det vara."

Totem suckade. "Om jag ändå inte blivit bestulen", sa han.

"Vilket tjat!" sa Fred, men vid närmare eftertanke så kanske tjat kan vara ett välkommet alternativ till total tystnad. Åtminstone med jämna mellanrum.

"Vad blev du bestulen på?" sa Fred. "Hade du ingen försäkring?"

"Har du någonsin behövt utnyttja en försäkring? Man blir ruinerad hur man än gör. Dessutom hade jag tillverkat allting själv. Med mina egna händer. De var ovärderliga!"

"Ovärderliga? Vad är det för mening att göra något som är ovärderligt?"

"Jag ägde en guldsmedsbutik här för några år sedan. Jag hade ett inbrott, förlorade allt, och valde att flytta och byta yrke på samma gång."

"Vänta lite... Du! Det är du som är guldsmeden!"

"Jag var guldsmed, ja."

Fred lyste upp.

"Jag vet precis! Jag och Tina jobbar på just det fallet. Det är därför hon är på den där festen. För att spionera på Mario."

"Jo tack, jag vet vem Mario är."

"Vet du?"

"Han brukade snoka omkring utanför min butik om kvällarna. Jag skrek åt honom en gång, men då kastade han en ölburk på mig. Jag är säker på att han är inblandad. Men polisen var knappast hjälpsamma, så jag..."

"Vänta lite, hur vet du vad han heter?"

"Vi gick till samma läkare förr. Han hade problem med sina visdomständer. Han var tvungen att dra ut allihop. Och utan dessa visdomar så borde han vara praktiskt taget IQ-befriad nu."

12. Festen

Det fanns en tid i Marios liv då han inte kände obehag. Kort därpå föddes han. Han hade problem med känslor, sa vissa, medan andra påstod att han inte hade några känslor, och att det var problemet.

En del personer ljuger om saker och sedan avslöjar sig som en lögnare genom att helt enkelt erkänna eller med flit avslöja sig. Dessa människor gick Mario på nerverna.

Mario själv kunde man inte lita på ens när han påstod att han ljugit om någonting.

I den här byn fanns det åtskilliga som visste vem Mario var, och bakom ryggen kunde folk yttra ohyggliga saker om honom. Det mesta var sant. En professor har en gång försökt förklara per telefon varför Mario var som han var, men förklaringen spreds i förenklad form i byn: Mario är sorten som blåser ut ljusen på andras födelsedagstårtor.

Max hade haft fullt upp med att knyta slipsen inför kvällens bravader, och han var tvekande till hela idén. Han hade dock inte försökt övertala Mario, eftersom det var meningslöst. Hade Mario väl bestämt sig, så blev det på det viset. Om han inte själv ändrade sig, förstås.

Inget kunde väl vara trevligare än en vardagsfest tyckte Mario, och det var därför de båda satt i bilen som med hög fart körde in i staden som låg en bit utanför ytterdelen av byn.

Längs vägen fanns ett enda rödljus. Det lyste rött. De stannade, precis som flera andra gjorde bakom dem. Mario vred av nyckeln och låtsades ha problem att starta. Han fick igång bilen precis när det slog om till gult, så han var den ende som hann iväg innan det slog om.

"Det var en lång väg till den här festen", tyckte Max.

"Ja, kanske det", sa Mario. "Men hade den varit kortare hade den inte nått fram."

"Kan du inte sakta ner lite. Den här farten är farlig!"

"Det är inte farten som dödar, det är det plötsliga stoppet."

"Varför får aldrig jag köra din bil, förresten?" sa Max.

"Det är faktiskt en fråga om ålder."

"Jamen, jag har ju åldern inne."

"Ja du ja. Men inte min bil!"

Max surade till och lade pannan mot instrumentpanelen och hummade resten av vägen.

Efter mycket om och men, en del felkörningar, punkteringar och en och annan svordom nådde de fram till ett hus som överrensstämde med beskrivningen. Mario svängde in och skulle precis parkera bredvid tjugo andra bilar, då han såg en annan bilist ge signal och försöka parkera på en plats i närheten. Mario övergav sin plats och tog hans istället.

"Vi är lite sena", sa Max. "Är det okej?"

Mario tittade förundrat på honom och han rynkade pannan försiktigt.

"Komma till ett party på utsatt tid?" sa han. "Visst, gör det en gång, och du kommer aldrig göra det igen!"

Max begrundade detta ett ögonblick, sedan såg han på hur Mario kedjade fast bilen vid parkeringsmätaren med en kätting.

"Jag planerar att köpa in mig hos någon skön brud inatt", sa Mario. "Har du nåt bra tips?"

Max ryckte förbryllat på axlarna, men mindes ett knep han lärt sig en gång för länge sedan.

"Jag hade en kompis som brukade ge bort telefonkort där det stod skrivet 'Le om du vill hoppa i säng med mig'. Och sedan se dem försöka att hålla masken."

"Hm", tyckte Mario.

En lång gågata ledde dem till trappan som i sin tur ledde dem upp till portarna där dörrvakten - större än de flesta dörrvakter (men mindre än de flesta sumobrottare) - stod och hälsade de flesta välkomna. Mario stannade framför dörrvakten och synade honom nedifrån och upp.

"Om det är förbjudet att dricka sprit och köra bil, varför efterfrågas körkortet när man handlar sprit och varför har krogarna parkeringsplatser?" sa han spydigt till vakten och gick därefter in utan att vänta på svaret.

Ett party är ett ställe där alla är onyktra och alla samtalar om ointressanta saker. Och alla ljuger. Men det spelar ingen roll eftersom ingen lyssnar.

Därinne fanns många välklädda gestalter som alla hade hittat mingelpartners. Alla som redan var där, hade kommit tidigare på kvällen. Vid ett bord satt fyra tolkar och försökte samtala med varandra på var sitt språk. Vid ett annat serverades vitt rödvin och kokt pommes. Längs den borte väggen stod husbandet och spelade el-flöjt. Rummet var stort och hade högt till tak och det ekade högljutt från alla klirrande glas och bestick. Det var så stort att man kunde spela amerikansk fotboll därinne. Det var dock inte lovligt, visade det sig.

Mario hade höga förväntningar och han talade tydligt om för Max att han inte ville veta av honom under hela kvällen. Han viftade bort Max, plockade av sig solglasögonen och speglade sig i dem. Han fuktade ett par fingrar och strök dem över ena ögonfransen. Det fick duga. Han satte kurs mot ett bord, och började försiktigt i ena änden.

Försök ett:

"Hej, jag är här ensam!"

"Det förstår jag."

Försök två:

"Det är kul att komma ut ibland!"

"Jaså, kör de med permis där du vårdas?"

Försök tre:

"Vad mycket folk det är här."

"Ja, uppenbarligen släpper de in folk utan urskiljning."

Han avbröt sin jakt under några få sekunder. Det hela verkade svårare än väntat. Vid det här laget brukade han ha fått tag på minst en dam, men å andra sidan brukade det vara på helt andra typer av fester. Han tänkte ge det några chanser till.

Försök fyra:

"Jag försöker alltid leta upp nya människor."

"Ja, dig vill väl ingen träffa två gånger!"

Försök fem:

"Hej..."

"Om jag kastar en pinne, går du då?"

Han kunde inte förstå att alla avvisade honom. Han verkade lika önskvärd som en klump kryptonit i en Stålmans stövlar. Folk som upptäckte honom i tid, vände snabbt och gick därifrån. Men han vägrade ge upp. En ny dam uppenbarade sig framför honom, och han var inte sen att göra ett nytt försök.

"Om jag frågade dig om du skulle vilja följa med mig hem, skulle svaret då bli samma som svaret på denna fråga?"

Hon blängde på honom. "Ta bort dig!"

Nu började Mario bli ledsen på riktigt. Han försökte sig på en annan metod: att inte försöka starta en konversation med en fråga, utan gå direkt på ett ämne:

"Ett av människans äldsta behov är att ha någon som undrar var man är när man inte kommer hem på kvällen."

"Jag tycker bättre om din frånvaro. Undan!"

"Vänta! Häng med till baren istället."

Hon suckade och ställde ifrån sig plastmuggen med likör. "Om folk bara lyssnade lite mer på sig själva, skulle de inte prata så mycket."

"Varför... vad... alltså, har du problem eller nåt?"

"Jag kan förklara det för dig, men din hjärna skulle explodera."

"Men..." försökte Mario.

"Nämnde jag sparken i skrevet du kommer att få om du rör mig?"

Damen stirrade Mario djupt i ögonen. Jaha, vad skulle han nu ta sig till? Han valde att behålla sitt lugn. Han ville inte bli utslängd riktigt ännu. Och om ragningsrepliker är förlegat, var det dags att prova något annat. Han mindes en bok han fått berättad för sig en gång för länge sedan, om hur damer gärna vill småprata en smula innan de blir intima med vem som helst. Kanske skulle det finnas någon lycka i den metoden? Försöksobjekt: ännu en stackars tjej som inte hunnit undan.

"Jag bor i utkanten av stan. Jag har flera bilar och jag gillar att..."

"Håller de någonsin käften på din planet?"

"Men... jag försöker ju bara prata, som vem som helst. Är det så jävla irriterande?"

"Inte alla män är irriterande. En del är döda."

Hon vände raskt ryggen till. Det började koka i Marios pannlob, och något väldigt elakt var på väg att kastas åt hennes håll.

"Fin parfym. Måste du marinera dig i den?" skrek han efter henne.

Hon vände sig bara sakta om, beskådade honom uppifrån och ner.

"Du ser ut som skit. Är det den stilen som är inne nu?"

Mario gav upp. Av sina två lägen hade det ena nu misslyckats brutalt. Han ställde om från sitt ena läge till sitt andra; nu gällde det att bli så full som bara var möjligt.

Han behövde bara en drink för att bli packad. Antagligen den trettonde eller den fjortonde.

Han spanade in rummet och pupillerna svällde och han upplevde ett kraftigt tunnelseende då han fick syn på baren. Han traskade fram och satte sig på en ledig pall, velade med armarna åt bartendern och beställde så mycket som fanns. Bartendern såg med avsmak på Mario, men började hälla upp en farlig blandning i en stor mugg och räckte över den, tillsammans med några stora öl med olika etiketter.

Tina hade sett detta. Hennes plan hade fungerat - ingen ville veta av honom. Nu är hon hans enda chans att få napp. Hon gick bort till entrén och rev ner sitt stora plakat. En karikatyrbild av Mario, med texten "Skurk!", hade mycket riktigt fått varenda dam med självaktning att må illa i närheten av Mario. I den här delen av världen var man faktiskt inte lockad att gifta sig med första bästa brottsling.

Tina avvaktade, samlade mod och gick till slut fram och satte sig bredvid Mario.

Detta skulle inte bli lätt, tänkte Tina. Mario hade uppenbarligen gått över till läge två. Trots det provade hon försiktigt att starta en diskussion:

"Konsten att konversera är inte bara att säga rätt sak vid rätt tillfälle, utan att låta fel sak förbli osagd i det frestande ögonblicket." Tina pustade ut inombords. Det hade inte varit lätt att plugga in den frasen, men hon rullade ut den med underbar bravur.

"Ja", sa Mario utan att ta blicken från sin halvtomma mugg, "jag håller just på att arbeta på den konsten. Det är inte lätt vill jag lova. Det här är den klart sämsta festen på... flera veckor!"

"Varför så pessimistisk?" sa Tina.

"Det fina med att vara pessimist är att antingen har man rätt eller så blir man positivt överraskad."

"Är du aldrig glad?"

"Du - jag är så ledsen att jag kan försörja mig. Jag tror det är med livet som med lumpen; roligare efteråt."

Det här kunde bli tröttsamt. Hade det inte varit hennes jobb, skulle hon ha lämnat platsen omedelbart. Hon jobbade vidare:

"Kanske beror det på de där ölen du tvingar dig själv att dricka. Kan du inte hålla dig ifrån dem?"

"Tjugofyra timmar per dag, tjugofyra ölburkar i en låda. Tillfällighet...?"

"Hmm..."

Mario lade aldrig ner någon större möda på att betrakta Tina som ett potentiellt ragningsoffer, han hade istället fullt upp med att räkna hur många öl han kunde dricka på en minut. Han hade redan fått lite problem med ena balansen på ett ben.

Tina satt bredvid honom och bevittnade hur ena flaskan efter den andra tömdes, och till slut kände inte Mario igen varken sig själv, eller golvet han nu börjat vingla omkring på. Han hade inte ens kunnat ligga utan att hålla i sig. Folk knuffades hit och dit av Marios armbågar när han snubblade genom rummet, och Tina kände att det var dags att föra planen vidare till nästa nivå.

Hon jagade ifatt Mario och greppade hans arm. Mario kände inte igen henne, så han började sluddra fram någon otydlig ragningsfras. Han hade uppenbarligen båda lägena igång samtidigt nu, men de delade också på styrkan.

Tina, som visste att hon var tvungen att ta Mario hem, förbannade att hon ens varit polis överhuvudtaget. Hon skulle ge vad som helst för att slippa den här situationen. Sina båda knän till exempel.

Regnet smattrade i asfalten, gatlamporna speglade sig i vattenpölarna och folk irrade omkring med väskor, påsar, jackor och ibland hundar, över huvudet för att slippa få frisyerna förstörda.

Tina och Mario stod nu på trottoaren och vinkade åt den enda taxibilen som fanns i närheten. Den vägrade stanna.

Mario började mumla om sin stuga i skogen, och de började traska i en motvind som hade varit välkommen bara om den varit en medvind. Hon ville förstås inte ta med Mario till kontoret, och Tinas hem var för långt att gå till. Det var långt till

stugan också, det visste hon, och hon fick ju inte avslöja att hon kunde hitta dit, men Mario visade självmant vägen med sina svaga gester, så hon kunde låtsas att hon kände sig trygg. Om man nu kunde göra det i det här sällskapet.

Tina trodde att hon kunde slappna av efter att äntligen, efter minst en timmes vandring i stormigt regn, nått fram till stugan, gått in genom dörren och satt sig på den bästa soffan i stugan (det var ingen bra soffa). Hon misstog sig.

Vid bordet satt Mario, och han var på väg att tända de två ljus han precis hittat under en möjlig ost i kylan. Mario visste hur man ordnade romantik. Rättelse: Mario trodde att han visste hur man ordnade romantik.

De två ljusen brann romantiskt framför honom, och hans andedräkt var nära att explodera varje gång han andades mot dem.

Tina tittade nervöst på ljusen, sedan på Mario. Mario blängde på bordet, och undrade vart alla hans ölflaskor tagit vägen. Han försökte resa sig för att hämta en flaska i kylan, men Tina, som med sitt briljanta förutseende kunde se hur han gjorde detta innan han gjorde detta, vädjade till honom att inte göra detta.

Han lade då märke till sitt sällskap och började prata ohämmat om gamla stulna vapen de inte kunnat använda för de varit plomberade, om hus de inte kunnat spränga för de inte haft några bomber och så vidare.

Tina kände hur hon var nära att avlida. Hon försökte dagdrömma sig bort några sekunder i taget, men varje gång hennes hjärna tog en paus, kunde hon höra Marios prat:

"... Och du skulle ha sett den där kanonen han byggde. Han var tvungen att skjuta bort väggen för att få ut den. Fårskallen byggde den ju inne i vardagsrummet. Nåja, den lär man inte se mer av. Han grävde ner den och nu kommer han inte ihåg var den är. Om du vill kan vi gå ut och leta efter den?"

Tina somnade.

13. Två för priset av en

Tina vaknade med ett ryck. En mardröm hade gjort henne alldeles svettig, och hon mindes den tydligt. Just när hon slutat tänka på den, insåg hon att hon inte hade en aning om vart hon befann sig. Hon gav ifrån sig ytterligare ett ryck när hon insåg att drömmen faktiskt inte varit en dröm. Efter ännu en insikt, försökte hon snabbt

komma ur sängen utan att väcka Mario, som låg i framstupa sidoläge bredvid henne.

Dagsljuset hade börjat visa sig mellan persiennerna, och hon befarade att Mario skulle vakna till liv vilken minut som helst. Hon hade inte mycket tid på sig att tänka ut något smart. Hennes tankar vägde tungt. Hade hon stoppat dem i en påse och släppt dem från en bro, hade de kunnat skada en förbipasserande svårt.

Hon tog några tysta kliv i stugan i hopp om att stöta på nåt intressant. Vid ytterdörren låg ett brunt kuvert. Hon plockade upp det. Hon vände blicken mot sängen, Mario sov fortfarande. Hon sprättade upp kuvertet och fyllde sina händer med innehållet. Det var fotografier. Inte vilka fotografier som helst, utan fotografier på Tina och Fred. I stugan! Någon måste ha observerat deras nyfikenhet då de snokade omkring här tidigare. Någon som ville att Mario skulle få veta om det. Någon som kände Mario. En medbrotsling?

Tina tog sig för pannan. Bilderna var mörka och suddiga, men det var bäst att inte låta Mario se dem.

Det ryckte till i sänggaveln och en tung duns hördes från golvet. Tina vände sig om då Mario kravlade sig upp på fötter. Hon tog ett snabbt beslut och stoppade ner bilderna i fickan.

"Vad har du där?" Mario gnuggade natten ur ögonen.

"Eh..." Tina började gräva i sina fickor. Hon fick upp en gammal biobiljett och höll den framför henne.

"Jaha", sa Mario och lade sig åter till rätta i sängen.

Tina pustade ut.

Så snart hon försäkrat sig om att Mario somnat om, gav hon sig iväg på en ny upptäcktsfärd i stugan. Morgonsolen gjorde sitt bästa för att lysa upp för henne, och hon såg betydligt bättre nu än sist de snokade runt här.

Ett dammigt fotografi visade att Mario hade en vän mer än Tina trott. Hon kände inte igen denne person som stod och höll om Mario på kortet. Det var definitivt taget i stugan, för hon kände igen möblerna i bakgrunden. Kan det vara denne figur som skickat korten till Mario?

Hon kunde omöjligt tänka på fastande mage. Hon valde att spana efter föda i Marios kylskåp, men olyckligtvis fanns där inget av intresse. Ett ögonblick senare stod Mario bakom henne.

"Öhh. Vad önskas?" sa han med hes röst.

"Visste du att ditt kylskåp är tomt?" fick Tina fram.

"Va?" Han slog upp kylskåpsdörren och stoppade in huvudet. "Fel! Det finns ju en öl kvar!" Ett brett leende formades på Marios läppar och han satte den öppnade flaskan till munnen och började sörpla. "Kanske får jag tid att skaffa flera senare", mumlade han.

Tina suckade djupt.

Mario drog på sig byxorna och kollade hastigt på klockan.

"Nu måste jag dra."

"Men..."

"Kom igen nu. Ut med dig, jag tänker inte låta dig stanna här ensam."

Tina blev utslängd och stående utanför dörren och såg Mario vanka av och an på grusplätten utanför stugan.

"Var fan är min bil?" gormade han.

"Vi gick hit." sa Tina. Därefter tömde Mario sitt ordförråd på svordomar och gick.

Tina hade ingen aning om vad hon borde ta sig till. Hon valde att gå tillbaka till Fred. Kanske hade han något att komma med. Hon stod och ringde på dörren i tio minuter, innan Fred öppnade, yrvaken.

"Öh, hej", sa Fred.

"Väldigt vad vi var trötta här då!"

"Jag är inte trött, jag är bara inte van vid att vara vaken. Var har du varit?"

Tina såg djupt in i Freds ögon och hoppades att hans minne skulle svara på den frågan. Efter några korta sekunder mindes han.

"Har du fått veta nåt intressant?"

"Tyvärr inte. Han har visserligen erkänt att de grävt ner Trippel-4-kanonen som vi letade så länge efter."

"Jaså?" Fred tänkte efter. "Ja, det kanske..."

"Ingen idé. De har glömt bort vart den är!"

Då skramlade det till i köket. Tina reagerade på detta och rusade ut i köket för att kontrollera saken. Kort därpå kom hon tillbaka med en pingvin i koppel och sa:

"Så ni hittade pingvinen?"

"Javisst", sa Fred och sträckte sig en aning. "Det var ingen konst. Det gick inte som vi tänkt oss, men det hade vi räknat med."

"Är Totem också här?"

"Ja, men han ligger och sover. Skit i det, vill du höra om pingvinjakten eller?"

"Jaja, kör hårt."

"Så här var det: Vi letade som galna efter den där pingvinen. Det verkade alldeles hopplöst. Till sist gav vi upp, och precis när vi gjort det så hittade jag en pingvin, men Totem påstod att det inte var hans. Jag övertalade honom att nöja sig med den jag hittade, och det tog väl en stund, men han gick med på det. Och så var vi på väg hem. Plötsligt hör jag Totem ropa något och springa iväg åt ett annat håll. Jag stod kvar och avvaktade, och han kom tillbaka med vad han menar är hans pingvin."

"Nähä?"

"Jodå. Den hade tydligen irrat omkring alldeles galen och letat efter en pingvinhane. Totem säger att pingviner kan bli sådana om de förbli ensamma en längre tid."

"Jag känner igen syndromet."

"Hur som helst så hade den lagt sig på en dödsbädd men vaknade till när den fick nys på pingvinen vi hittade."

"Vilken söt historia!" sa Tina.

"Men ganska logisk", tillade Fred. "Minns du när jag tappade bort min klocka?"

"Ja?"

"Helt borta var den. Till slut köpte jag en ny. Sedan lämnade jag tillbaka den nya, för jag hittade den gamla omedelbart. Men hade jag inte köpt en ny så hade jag ju fortfarande varit klocklös. Det är så det funkar."

Då skramlade det åter till i köket. Tina förstod direkt var som orsakade skramlet, och hon skrattade bara lätt.

Fred ryckte bara på axlarna och sa:

"Vad skulle jag göra? Totem insisterade på att Ester skulle få sin kille. Förmodligen kommer det snart en ny kund som undrar vart hans husdjur är."

"Allt går bara runt, runt, runt", sa Tina. Sedan visade hon Fred kortet hon stal från stugan. Kanske kunde deras dator känna igen figuren bredvid Mario. De körde kortet i deras skanner och jämförde med alla kända ansikten i IdiotDatabasen som de laddat ner från polisernas skurksida på Internet. Efter en halvtimme lyckades datorn komma fram till att den okände mannen var Teo Lerone, en arbetslös före detta guldgrävare, som nyligen flyttat in i ett nybyggt hus. De tittade förundrat på husets adress: Solstingstigen 11. Vad skulle detta betyda? Det var ju samma adress som sprängningen skulle utföras på, och där Fred tidigare hittat smycket. Fred lade ansiktet i händerna. De hade fått flera röda trådar än de någonsin hade önskat. Om trådarna ändå kunde leda någon vart. Som

det såg ut nu, hade de bara ett väldigt nystan som inte gick att få ordning på. Ungefär som en kabelhärva bakom en dator.

Då kom Totem ut från sovrummet med håret pekandes åt alla håll. Han gnuggade ögonen och tittade ut i rummet. Han fick syn på Tina, vände och gick in i köket.

"Vad var det med honom?" sa Tina.

"Tja, jag vet inte", sa Fred, "han borde vara nöjd. Han har fått dubbelt så mycket som kan kom hit och bad om."

"Men..." sa Tina.

"Men det gav en hygglig slant ändå", sa Fred och pekade på sedelbunten som låg på skrivbordet.

Totem hade ytterkläderna på sig när han sträckte in huvudet i rummet och sa:

"Tack ska ni ha, för att jag fått tillbaka min livskamrat, och för att hon fått en egen livskamrat."

"Ska du gå?" sa Tina.

"Om åtta sekunder är jag borta. Puts väck. Inte ett spår finns kvar. Men ni finns där jag är. I drömmarna."

"Vill..." sa Tina. Men Totem var redan ute ur huset. "Hopplöst", sa hon. "Ska jag aldrig få prata till punkt?"

"Jo", sa Fred.

De beslöt sig sedan för att tillsammans ta en promenad i hopp om att få syn på denne mystiske Teo Lerone. Sagt och gjort.

De ägnade en stund åt att vandra omkring i ovisshet. Därefter valde de att parkera på en parkbänk bredvid en fotbollsplan. De sa ingenting. De bara tittade på de två figurerna som satt på den stora gräsplanen bara hundra meter från dem.

Figurerna hade sett Tina och Fred, och Tina fick en klump i halsen då hon insåg vem det var.

"Det där är Mario", sa hon. "Och Teo Lerone!" tillade hon, efter att ha svalt klumpen.

14. En vanlig plan

"Det där är Tina", sa Mario.

"Vem?" sa Teo.

Mario ställde sig upp och vinkade åt Tina att komma ner på gräsplanen. De uppfattade tydligen inte vinken, för de kom inte ner. Mario upprepade gesten både en och två gånger. Fortfarande inget resultat.

"KOM NER HIT!" ropade Mario med en av sina kraftigaste röster. Plötsligt gav de med sig och började närma sig den nyklippta gräsmattan.

Mötet gjorde dem till bekanta främlingar. Fred träffade Mario och Teo. Tina träffade Teo. Mario träffade Fred. Teo träffade Fred och Tina. (En mask i gräset träffade en myra, men vem bryr sig.)

När alla hade vinkat, hälsat, skakat hand och presenterat sig, var det Mario som kom med förslaget. Strax efteråt stod Teo och vaktade målet, medan de andra dribblade en boll fram och tillbaka.

Mario kunde inte sluta skryta över att inte ha varit sämst i hans lag vid den tiden då han själv spelade fotboll.

"Du vet", sa han, "jag har gjort många mål i mitt liv."

"Verkligen? Det ser inte ut som så." Tina var inte imponerad.

"Om inte vår tränare hade åkt in i finkan, hade jag säkert varit mästare idag."

"Vad hände?"

"Asch, han tog fotbollslagen i egna händer."

Tina hörde en ilska i Marios röst. Han var uppenbarligen sur över att inte vara bättre i fotboll. I samma ögonblick sparkades bollen iväg med otrolig kraft, rakt mot den oförberedde Teo. "Aj!" vrålade han, när bollen träffade honom i halsen. Det hårda skottet gjorde Teo alldeles yr. Han ruskade på huvudet, sa "va?" och föll ihop i en hög på marken.

"Asch, var inte löjlig", sa Mario. "Jag kan bättre."

Teo rörde sig inte.

"Ajdå, bäst att ta med honom hem. Här kan han ju inte ligga." Tina var den enda som visste hur man skulle reagera i situationer som denna. Hon greppade Teo i, vad hon trodde var ett stadigt tag, varpå hon tappade honom i marken. Först när hon fått Mario att hjälpa henne, lyckades de släpa iväg med honom.

"Jag dunstar", ropade Fred. Ingen hörde honom.

Tina och Mario släpade och släpade. I tio meter bar de honom. I tio sekunder vilade de. Teo vägde inte mer än vilken normaltung människa som helst, men varken Mario eller Tina hade övat speciellt mycket på att bära människor, så det var jobbigt för dem. När de så var framme vid stugan fick de ta sig flera snabba

andetag för att komma ifatt. I samma ögonblick som Mario vred om dörrhandtaget, vaknade Teo till.

"Jaså, är det dags att vakna nu, när vi släpat dig hela vägen?" Mario använde sin upprörda röst. Men Teo var fortfarande svag, och ramlade åter ihop på marken. Marios djupa suckar besvärade Tina, men hon vågade inte säga något.

De lade den avsvimmade på soffan och Mario vände blicken mot kylskåpet. Han pekade på det, sedan pekade han på dörren, sedan pekade han på Tina.

"Glöm det!" sa Tina. "Du får skaffa nya öl själv!"

"Då går vi båda två", sa Mario.

Och där gick de, den ena mer irriterad än den andra. Men efter att ha inhandlat de alkoholhaltiga dryckerna i den avlägsna närbutiken, steg Marios humör i proportion till det antal öl han drack, och de satte sig på en parkbänk för att pusta ut.

Framför dem badade fyra måsar i den lilla dammen, och Mario hällde ut en skvätt öl på marken, som de tre snabbaste måsarna snart var framme för att slicka i sig. Den fjärde måsen uppfattade inte vad han missat, förrän han missat det, och han flög hem för att sörja. Vad han inte visste var att Mario strax efter hällde ut en ny pöl med öl på marken. De andra måsarna slickade glatt i sig.

Efter en stund ångrade sig Mario och han viftade bort måsarna. Då började Tinas stämband vibrera.

"Hur känner du Teo? Har ni varit vänner länge?"

"Vänner? Nej, inte direkt. Det är vad han tror. Men jag behöver honom just nu."

"Vad spännande!"

"Det är inget du behöver bry dig om."

"Men om du nu ogillar honom så mycket, hur kan du då behöva honom?"

"Okej, om du äntligen vill veta. Hans avlägsna släkting hade en mycket värdefull snäcksamling. Han förvarade den på stränderna runt om i världen. Du kanske har sett den?"

"Öh, nej."

"Hur som helst. Familjen levde otroligt fattigt och de bråkade varje dag om den där värdefulla snäcksamlingen, men den gamle gubben gav sig inte. För en tid sedan lämnade han arvet efter sig."

"Och?"

"Teo visste inte vad han skulle göra med samlingen, så han pantade in den. Fy fan alltså, hur många miljoner fick han inte för det."

"Hur många han inte fick?"

"Ja."

"Hmm, tre?"

"Precis, han fick inte tre. Alla andra fick han. Hälften gav han till sin avlägsna släktings änka. Så byggde han ett hus. Den idioten byggde ett hus."

Mario kramade sin flaska så hårt att den vibrerade och började skumma.

Nu fattade Tina. Teo var en oskyldig, ovetande medbrottsling. Han hade oturen att bygga sitt hus just där Mario grävt ner bytet. Hade inte slumpen valt detta öde, hade inte Teo dragits in i historien över huvud taget. Men som alla vet, kan man varken påverka slumpen eller ödet, så det var lika bra att erkänna att man vägrade acceptera det.

Mario lutade sig tillbaka på parkbänken och sträckte ordentligt på benen, och sa:

"Jag skulle vilja dö som hans avlägsna släkting. Stillsamt och i sömnen. Inte skrikande i panik som hans passagerare."

"Hans bekymmer är åtminstone över nu", sa Tina.

"Det är hans frus också!" sa Mario.

"Men vad gjorde ni vid fotbollsplanen?"

"Teo ringde. Han ringer jämt. Han sa att han ville möta mig där. Och så frågade han om jag sett hans bilder. Jag fattade inte vad han mumlade om."

Tina spärrade upp ögonen.

"Bilder?" sa hon.

Mario satt tyst.

Tina tittade på honom.

"Inte vet jag, lägg dig inte i!" Mario kastade en tomflaska i dammen. "Hur som helst, vi hann aldrig prata, för sen kom ni."

"Hm, så det var dit du gick i morse?"

"Ja. Hurså?"

"Det är bäst vi går tillbaka och ser efter Teo."

15. Maxs efterfest

På en parkeringsplats inte långt från festlokalen, vaknade en liten figur till liv. Hans namn var Max, och han behövde ganska lång tid på sig för att inse vart han befann sig. Vad han däremot inte kunde inse, var hur han kunnat sova så länge. Han gissade på tolv, tretton timmar. Uppgiften bekräftades av den värk han kände i de flesta av hans ben i kroppen.

Han försökte resa sig, men lyckades inte. Och där blev han liggandes, ända tills det dök upp en skugga på parkeringsplatsen. Det var Fred, som lovat att städa efter festen.

"Eh...", lät det om Freds mun då han fick syn på uteliggaren. Aktiviteten i hans hjärna började sakta öka, och han beslöt sig för att närma sig trots att han kände igen figuren som så vackert låg och kved på marken.

"Hej, mitt namn är Fr... Frans!" sa Fred.

"Öh?" sa Max. "Kan du hjälpa mig upp, tror du?"

"Visst", sa Fred och slet tag i hans ena arm.

Väl på fötter kunde Max borsta av sig de största löven, och han skulle just till att köra hem i bilen som Mario glömt. Han grävde i byxfickorna. Bakfickorna. Jackfickan. Innerfickan.

"Vad fan..."

"Vad letar du efter?" sa Fred nyfiket med händerna bakom ryggen.

"Nycklar."

"Vart ska du?"

"Hem."

"Lycka till", sa Fred och gick.

"Hallå där!" ropade någon. Fred vände sig om. Det var Max.

"Jag har ingenstans att ta vägen", sa han. "Vem ska nu skjutsa hem mig?"

"Fråga mig så ska du få ett ärligt nej."

"Idiot!" fräste Max.

Fred inspekterade Max uppifrån och ned, sedan sa han:

"Du är kriminell, va?"

"Hur... varför tror du det?" sa Max.

"Den där askkoppen är nog inte till salu", sa Fred och pekade på vad som stack upp ur Maxs ena jackficka.

Max plockade upp den och läste texten på sidan: "FEST" stod det med små bokstäver.

"Den här minns jag inte att jag stulit!" försvarade sig Max.

"Men de där då?" sa Fred, som nu pekade på andra fickan. Max räknade upp tre ölglas.

"Hallå! Det är faktiskt inte mitt fel!"

"Hej då", sa Fred och vände ryggen till.

Då susade det till bredvid Freds vänstra öra, och ett glas landade med en krasch i asfalten framför honom.

"Jag blir snart förbannad!" bölade Max.

Fred vände sig om igen.

"På vem då?" sa han.

"På... på varenda en som tror att man är skyldig bara för att man råkar begå några brott här i världen!" skrek Max.

"Var inte arg på mig. Var glad på mig istället! Jag hjälpte dig ju upp."

"Det är bara det att... argh!"

"Vad är det med dig egentligen?"

"Åh, jag blir så trött på den där Mario."

"Mario?"

"Skit samma, du vet ändå inte vem det är!"

Fred närmade sig med försiktiga steg. Max hade faktiskt två glas kvar.

"Om jag kunde, skulle jag ha ihjäl honom tills han dör. Eller så skulle jag plåga honom så länge han lever, sen skulle jag döda honom."

"Berätta om honom", sa Fred.

Max hängde med huvudet. Och då kom han på det! Han var törstig, och det var därför han kände sig så torr i halsen. Och så var han hungrig. Det var därför han kände sig så tom i magen. Om han skulle orka leva vidare, behövde detta åtgärdas snarast.

"Kan vi gå någonstans?" sa Max. "Jag måste dricka något. Och äta!"

"Ja, visst", sa Fred. "Vi kan väl gå hem till di... eh, till mig."

Skulle detta leda någon vart? Och var det smart att leda Max till kontoret där de faktiskt utreder honom? Fred hade inget annat val. Han hoppades på det bästa, men var beredd på det värsta.

16. Dödsbädden

Det finns vissa människor som lätt smittas av skrattade personer i sin omgivning. Utan vidare följer de upp skrattet utan att ha någon som helst aning om vad som startade skrattet från första början.

Dessa människor gick Mario på nerverna.

Stämningen mellan Mario och Tina var inte den bästa, och de hade inte sagt någonting på hela vägen tillbaka till stugan i skogen. I ren protest vägrade Tina också hjälpa till med granriset vid skogsstigen. Mario var bekant med denna typ av beteende sedan ett gammalt förhållande, så han tog det inte så hårt.

"Äntligen", suckade Tina när de nått fram till dörren, men när de väl kommit in märkte de att något inte stod helt rätt till.

"Vafan", utbrast Mario, "han är väl inte...?"

Han gick närmare, böjde sig över sängen och försökte hitta en puls någonstans på Teos kropp. Försöket misslyckades.

"Oj", sa Tina. "Är... är han sjuk eller nåt?"

"Det skulle man kunna säga", sa Mario.

Tina satte sig ner på en dammig pall. Hon var inte säker på hur hon skulle reagera på detta. Inte heller visste hon hur Mario skulle reagera. Hon avvaktade.

Mario satte sig också på en pall, om än något mindre dammig, och funderade. Han lade snart märke till något han inte kände igen. Ugnsluckan stod öppen och en illaluktande rök sipprade sakta ut ur något som liknade en stinkbomb. Mario blev väldigt förbryllad över detta och han tänkte så hårt att han blev alldeles svettig.

Tina, som också sett den utplacerade fällan, började svälja krampaktigt och darra på ena handen. Hon stoppade undan den. Hon var nästan helt säker på att det var Fred som placerat ut denna fälla när de först var i stugan. Hon hade inte sett det då, men det förklarade vad Madåps sagt. Förmodligen hade Teo vaknat till, gått runt i stugan och lyckats öppna ugnens lucka, som var bunden till stinkbombens aktivering. Hur kunde Fred vara så dum? Nu skulle ju Mario bestämt förstå att de var spanade på. Hon fortsatte sitt avvaktande.

Plötsligt reste sig Mario upp och sa något mycket märkligt:

"Bra", sa han. "Detta förenklar saker och ting, helt klart."

Tina rynkade pannan i förbryllade veck, men släppte samtidigt en del av hennes oro.

"Bra? Han är ju död, hur kan det vara bra?" Hon försökte dölja sin kunskap om Marios förhållande till Teo.

"Det enda du behöver bry dig om är att inte bry dig."

"Vad tänker du göra med honom?"

"Tja, här kan han ju inte ligga och breda ut sig i alla fall. Vi bär hem honom till sig."

"Vart bor han?"

"Eh..." Mario blev tyst för ett ögonblick. Tina njöt av det. "Vi kan absolut inte ta honom till sitt hus." Han tog en djup suck i kragen och kvävde den, sedan sa han: "Hans gamla lägenhet står fortfarande tom. Vi tar honom dit."

"Vet du vart?"

"Nej, men jag vet en som jag tror vet."

Joel var mycket noga med att hålla sin gräsmatta i perfekt skick. Detta förstod man tydligt om man såg honom jobba med den. Gräsklippare är inte att tänka på om man vill ha en äkta prydlig matta. Detta visste Joel, varför han alltid gick omkring varsamt över den gröna ytan med en något modifierad rakapparat med stålskaft.

Just idag var han extra noga, där han låg och sprayade varje strå med bekämpningsmedel. Han hade dock inte hunnit långt då en bil sladdade in på tomten och tvärnitade så att dammet yrde på den lilla grusplätten.

"Tjenare Joel!" skrek Mario från bilen.

Joel observerade hur Mario öppnade bagageluckan och släpade ut en till synes hängig figur.

"God dag på dig själv", sa Joel när de kommit ur dammolnet. "Vem har du med dig?"

"Detta är Tina", sa Mario. "Jag träffade henne på festen häromdagen."

"Festen?" mumlade Joel. "Vilken fest?"

"Eh, en vanlig fest bara. Skit i det."

"Du, kom hit ett tag", sa Joel och drog bort honom så att de kunde prata ostört. "Kommer du ihåg de där ögonen jag skulle hålla öppna?" fortsatte han.

"Jo... eh... har du kvar dem?" sa Mario krampaktigt i Joels strypgrepp.

"De är vidöppna. Vet du vem hon är egentligen?"

"Ja då... eller, nej. Vadå?"

"Jag litar inte på att du litar på henne. Jag har en skum känsla av att jag känner igen henne."

Mario tittade fundersamt på Joel.

"Ja ja", sa Joel och släppte sitt grepp, "du vet väl bäst själv. Men om hon sätter dit dig, och du drar med mig ner i skiten, så..."

"Lugna ner dig."

Mario vände om för att gå, men Joel slet tag i honom.

"Och vad fan var det för fest?"

Mario ryckte bort Joels arm och gick tillbaka till Tina.

"Oroa dig inte", sa Mario till Tina. "Han är lite paranoid förstår du."

"Eh..." var allt Tina kunde få fram. Hon mindes tydligt Joel. Hur de lyckades sätta fast honom då han försökte spränga Teos hus, och hur han borrade sina ögon i hennes då han släpades bort av brottsbekämpande konstuplar. Lyckligtvis verkade hans minne inte vara i lika gott skick som hans bombsinne.

"Vad gör ni här egentligen?" sa Joel. "Vad vill ni?"

"Kan du visa vägen till Teos gamla lägenhet?" Mario pekade på sin döde vän.

"Ja, det kan jag väl", sa Joel. "Hurså?"

"Vi måste få hem honom."

"Är han för trött för att gå själv?"

"Han är död."

"Åfan, vad har hänt?"

"Han låg på dödsbädden", sa Tina, som inte hade lust att stå utanför konversationen.

"Det var inte kul", sa Joel. "Han var skyldig mig hundra spänn." Han tog ett kliv närmare Mario. "Och du", sa han, "det är bäst för dig att du betalar av din skuld innan du också avlider, annars..."

"Mm, visst", sa Mario. "Nå, kan du visa oss vägen eller?"

"Vägen har du där borta", sa Joel och pekade. "Men vad ska han hem och göra? Han är ju död."

"Vadå, vill du ta hand om honom kanske?"

"Det är väl inget att spara på. Varför gräver ni inte ner honom? Jag har grävredskapen kvar sedan förra gången."

"Mm, ja varför inte."

Mario var för jämställdhet och bad därför Tina att gräva, medan han själv delade fyra öl med Joel. Kort efter att fyra tomburkar kastats bort, fanns ett stort hål framför dem. Tina kastade bort spaden och lade sig utmattad på gräset och tittade upp i himlen. Ett moln påminde henne om en pingvin. En vit. Totem. Badstrand. Skvalpande vågor. Drinkar. Totem. Pingvin. "Plopp", sa det, och

dagdrömmen försvann upp i himlen i samma stund som Mario kastade ner Teo i hålet. Han började ösa igen det.

Strax efter började det röra sig nere i hålet, och upp kom Teo. Mario tittade förbryllat på honom.

"Det kan man kalla underjordisk rörelse."

"Vafan sysslar ni med?" skrek Teo. "Slänger en massa jord över mig?"

"Mario sa att du var död", sa Joel, "så..."

Teo tog fart, rusade upp ur hålet och satte kurs mot Mario med en knuten högernäve i luften. Mario höjde spaden, slungade den genom luften och träffade Teo i nacken. Teo somnade in igen.

"Joel", sa Mario, "skriv upp honom på listan över etthundra personer som ingen saknar." Han klappade i händerna i syfte att stoltsera med sin lyckoträff.

"Brukar han svimma ofta?" sa Joel.

"Man får ta i", sa Mario.

17. Provet

Det hade tagit flera timmar för Fred och sin "vän" att ta sig hem till kontoret. Av någon anledning hade Max känt ett behov av att gå och testa sig. Det ingick så att säga i Maxs vardag att testa sig, särskilt efter att ha sovit över på en parkeringsplats.

Lyckligtvis låg dropin-sjukhuset på vägen hem, och Max droppade in och tog sitt prov. I vänthallen satt han sedan och gjorde det man alltid gör i vänthallar, men aldrig pratar om. Där satt någon med näsduken tryckt till munnen, en annan med ispåsen mot tinningen samt ett par med en tom barnvagn. Ett provresultat dök plötsligt upp. Det var negativt, så det var ju positivt.

Väl hemma stannade Fred på gatan utanför och begrundade den aktuella situationen.

"Vad stannar du för?" sa Max.

Fred tittade på honom. Asch, tänkte han. "Här är det", sa han sedan.

"Jaha, bor du här ofta?" Max var först in genom dörren.

"Slå dig ner. Vill du ha te?"

Max hörde inte. Han var i full gång med att bläddra runt bland alla tevekanaler.

"Bröd kanske?"

Det finns två sätt att få brottslingar att bli hederliga. Fred kände bara till det ena: låsa in dem i ett litet mörkt rum under väldigt lång tid. Fred hade inget sådant rum, så han låtsades att han aldrig tänkt tanken.

Fred sneglade på Max. Han gick fram och tillbaka, stannade då och då för att sätta ena handen mot hakan, och fortsatte på detta vis tills han kom av sig och istället började bläddra i sin telefonkatalog. Han hittade ingenting. Han kastade bort den. Då vände sig Max om i fåtöljen.

"Vad håller du på med? Kan du hålla käften! Jag försöker kolla på det här!"

"Vad är det för nåt?"

"Ett program om missbruk. Repris, men lika bra den här gången som förra."

"Bra tänkt", sa Fred för sig själv.

"Va?"

"Eh, det var inget."

Fred kilade ut till köket.

"Äh, vad fan, jag tror jag drar hem nu", sa Max.

"Nej, nej, jag menar... jag har ju precis gjort te! Du måste prova det här!"

"Nej tack, jag dricker inte te."

"Inte än, men snart." Fred gurglade ur sin mugg och sträckte fram en likadan till Max.

"Det var ett jävla tjat, men okej då."

Han satte muggen mot munnen och började dricka. Först några klunkar åt gången, sedan hela resten på en gång. Fred stod med spända ögon och drog en lättnadens suck när Max satte ner den tomma muggen.

"Det var inte så hemskt", sa Max, "men jag måste dra n..." Han avbröt sig och tittade sig förvånat omkring.

"Vad är det?" sa Fred.

"Jag blev plötsligt så jävla trött i ena knävecket!"

"Det är ett lugnande te, det kan vara det som..."

"Vad fan!" ropade Max.

"Det andra knävecket?"

"Ja!"

Kort därpå låg Max och sov i Freds kök. Han såg ut att ha det bra. Fred hoppades att han själv skulle kunna sova lika bra inatt, nu när han inte längre hade

några sömntabletter kvar. Han var inte riktigt säker på vad han skulle ta sig till nu, så han lade Max under soffan i tv-rummet så länge.

18. Utvägen

Nu var det på det viset, att om Mario ville få någonting gjort utan att behöva göra det själv, kunde han alltid få någon annan att göra det. Det hela var mycket enkelt, och gick ut på att se så hotfull ut som möjligt, samtidigt som det sipprade lite rök ur öronen. Detta behärskade Mario till fullo (bortsett från röken), vilket han tog väl vara på. Så även i detta fall.

"Nå, ska du ösa igen hålet?" Mario räckte över spaden till Tina. Hon vågade inte säga emot.

"Kom med mig", sa Joel och gav Mario ännu en öl. De försvann in i huset och lämnade Tina med spaden. Det här var ett bra tillfälle att fundera på ett och annat. Men vad skulle hon fundera på? En lösning på någonting, kanske. Men vad för lösning? Hon visiterade sig själv en stund, stannade upp plötsligt och stirrade rakt fram.

Hon slängde spaden på marken och stegade försiktigt mot huset. Det knarrade till av hennes fotsteg på trappan till ytterdörren. Hon stelnade till för en sekund, varefter hon greppade dörrhandtaget.

Hallen var mörk, och det enda hon såg var en springa ljus från den stängda dörren längst bort. Hon trippade fram, lade örat mot dörren och lyssnade. Hon hörde röster därinne, men hon kunde inte höra vad som sades. Hon provade att kika in genom nyckelhålet. Plötsligt kände hon en kall hand på hennes axel. Hon ryckte till, vände sig om och såg en mörk kontur.

"Vad i hela..." sa konturen.

"Shh, Teo!" viskade Tina. "De har något på gång därinne och du är inblandad! Var bara tyst." Hon plockade fram sitt fickminne, rullade upp sladden till den lilla mikrofonen och petade in den genom nyckelhålet.

"Kom med mig", sa Tina.

De gick ut. Teo satte sig i hålet, Tina sparkade på några stenar medan hon tänkte. Slutligen bad hon honom att kliva ur hålet, och medan de grävde igen det förklarade Tina allt för Teo.

Han tog sig för pannan. Det hade han aldrig räknat med. Han hade visserligen tänkt tanken ett par gånger, men aldrig räknat med det.

Tina torkade svetten ur pannan och lutade sig mot spaden. En dörr smällde igen inne i huset. Tina reagerade på instinkt, lät spaden falla till marken och hon försvann in i huset.

I hallen mötte hon Mario.

"Vad gör du här inne?" sa han. Han pekade på Tina.

"Eh..." sa hon.

"Är du klar med hålet?" sa Joel.

"Ja, just precis. Jag är klar med hålet."

De två männen gick ut för att bedöma hennes arbete. Hon såg sin chans att hämta fickminnet, och hon tog den. Fickminnet hade gått dem förbi, men Teo - hade de sett honom? Hon rusade ut.

"Ganska bra gjort, faktiskt", sa Mario.

"T-tack..." suckade Tina i dörröppningen.

Dörren till den lilla verktygsboden bredvid huset stod lite på glänt och hon kunde ana en figur därinne. Hon greppade spaden och gick dit.

"Hallå där", skrek Joel.

"Jag ska bara..." sa Tina och höll upp spaden i luften.

"Jaja."

Hon öppnade boden försiktigt och klämde sig in. Där, bland tunnor, hinkar, gräsklippare och datorer satt Teo. Hon lade fickminnet samt sitt visitkort i hans händer.

"Ta detta till Fred", viskade hon och försvann ut.

"Du Tina", ropade Joel. "Du har inte plattat till ordentligt här!" Joel stampade på det före detta hålet och såg kritiskt på henne. "Och hur ska det kunna växa nytt gräs här om du inte sår med gräsfrö? Jag har ju en hel påse här. Inte ett enda frö har du använt!"

"Man upptäcker lättare folks fel än deras förtjänster", suckade Tina och ryckte till sig fröpåsen.

"Öh", sa Joel, som just fått en dos av déjà vu. Var hade han hört det förut?

Mario blev otålig av allt väntande, och nämnde att de måste ge sig av.

"I morgon är en stor dag, ska du med hem och gå igenom det igen? Jag har dessutom nya numret av Bombextra."

Joel hade inte tid att följa med, eftersom han fortfarande inte var klar med innehållsförteckningen till sin ordbok.

19. Bandet

Fred gjorde sitt bästa för att inte somna, medan han antecknade de insamlade ledtrådarna i datamaskinen. Hans kaffekopp var väl använd och han var noga med att diska den mellan varje påfyllning. Det gav honom dessutom möjlighet att vila ögonen en smula.

Det här med datorarbete är inte det lättaste. Då han för åttonde gången var ute i köket för en ny påfyllning, hände saker utanför hans kontroll i arbetsrummet. Trots att Fred varit väldigt försiktig framför skärmen, blev han av med allt arbete då datorn plötsligt och oförklarligt stängde av sig. Då han efter mycket om och men äntligen lyckats komma fram till datorsupporten, förklarade mannen i luren att Freds supporttid just löpt ut, och att en ny skulle kosta en hel massa pengar. Fred skulle just till att lägga på luren, då supportmannen kom med ett skamligt förslag om att byta in datorn till en större, ännu snabbare, ännu dyrare modell. Fred lyckades trots detta erbjuda lägga på luren i örat på mannen. Därefter började han om från början.

Då han åter präntat ner sin kunskap i datorns skrivverktyg, kände han sig ganska nöjd och skulle just till att spara sitt arbete, då det knackade på fönstret. Han hoppade till på stolen och råkade komma åt en knapp, och datorn slocknade.

På andra sidan fönstret stod Teo. Fred visste inte om han skulle våga släppa in honom, men han beväpnade sig med en stekpanna och öppnade försiktigt.

"Jag är här å Tinas vägnar", sa Teo. "Jag skulle överlämna det här."

Fred fick en konstig pryl i handen. Han kände igen det, men han var inte säker på hur det fungerade.

"Du måste nog stoppa in den där någonstans bak på datorn", sa Teo. Fred såg imponerad ut en sekund. Sedan tryckte han fast mojängen på ett ställe där den fick plats. På datorskärmen syntes nu en ljudfil. Fred försökte köra igång den, men det verkade dröja innan något hände, så han bjöd Teo på en kopp kaffe så länge.

"Vad är allt det här?" sa Teo och tittade på skärmen.

"Om du vill så får du läsa. Om du inte vill så får du inte läsa", sa Fred.

"Hmm, eftersom jag egentligen inte vill läsa, och därmed inte får läsa, vill jag läsa. För något som man inte får läsa, vill man ju läsa."

"Glöm det, vi måste höra på det här först!"

I samma ögonblick började datorn väsnas, och de satte sig tillrätta framför den.

"...så på onsdag spränger vi Teos jävla hus igen!" sa en röst.

"Det där var Mario", sa Teo.

"Jag vet", sa Fred. "Var tyst nu!"

"Vart kommer jag att vara då?" sa en annan röst. Fred stelnade till. Han kände igen den rösten också. Ett kacklande ljud från ett djur i bakgrunden kunde han också känna igen.

"Håll käften med dig" sa Joel från datorn.

"Totem?" sa Fred.

"Vadå?" sa Teo. "Vem är det?"

"Han är..." Fred försökte välja bland de alternativa uppfattningarna han hade om Totem. "Jag vet inte", sa han sedan. "Han sa att han var guldsmeden. Du vet vart Joel bor, va?"

"Ja, ska vi..."

"Med en gång!"

Freds bil var inte särskilt snabb, men snygg var den... inte heller. Teo höll i sig för allt han var värd där de susade fram. Mellan Teos vägbeskrivningar förklarade Fred allt han visste om situationen, vilket gjorde Teo allt mer nedstämd. Väl framme sladdade Fred in på samma spår som redan sladdats fram av en annan bil. De klev ur, beväpnade sig med en hopar stenar och närmade sig huset. Det var tyst. Det var mörkt. De kände på dörren, den var olåst. Fred fick en aha-upplevelse av detta, men hade inte tid att tänka på saken. De hörde en duns inifrån och de höjde sina stenfyllda händer i luften och gick in.

"Hallå!" skrek Fred. "Kom fram för fan!"

"Vad..." började Teo.

"Shh!" sa Fred.

"Ska jag tända?" viskade Teo.

"Nej."

De smög sig fram i hallen, fram till den första dörren. Den var låst, men de hörde något där inifrån. Fred sparkade upp dörren och kastade sig på den första gestalt som uppenbarade sig i mörkret. Teo stod stel och såg på. Han såg inte

mycket, för det var alldeles svart i rummet. Fred kämpade på. Stolar vältes, bord vräktes omkull och grymtande läten krockade med varandra inne i rummet. Fred kände plötsligt att han hade övertaget och han bad Teo att tända lyset i taket. Det gjorde han. Fred gav ifrån sig en suck och reste sig upp. Sedan hjälpte han sitt offer upp på fötter och han slet av munkaveln och ögonbindeln. Sedan knöt han upp de bakbundna händerna.

"Tack så hjärtligt!" sa Totem med både sarkastisk och ärlig ton på samma gång.

"Det var så lite så", sa Fred och harklade sig. "Vill du förklara vad du gör här?"

"Tja, det kan jag väl", sa Totem medan han lossade repet runt hans husdjur.

"Var så god."

"Det är inte mycket att orda om egentligen. Jag, Ester och Simpen var på väg..."

"Simpen?" sa Fred.

"Den där", sa Totem och pekade på Esters pingvinvän.

"Jaha, och sen?"

"Sen kom vi till ett ställe där Ester sprang iväg, och jag tänkte att nu försvinner hon igen. Men hon stannade framför ett hus. Och så satte hon sig ner. Sedan hände ingenting. Sedan kom han den där tjocka typen..."

"Joel?"

"Joel, ja, just det. Han kom och började skrika och hojta och ha sig."

"Hmm?"

"När jag vaknade satt jag fastbunden i den där stolen." Han pekade på delarna som nyligen varit en stol. "Sen kom Mario."

Han höllde upp vatten i ett glas som han hittade på diskbänken.

"Vad ville han?" sa Fred.

"Han ville tvinga mig att säga att jag var någon typ av spion som strök omkring runt husknutar, och han beskyllde mig för att ha strukit omkring runt fel husknut."

"Vad sa du då?"

"Jag kunde inte säga någonting!" Han tog en klunk vatten. "Jag hade munkavel!"

"Tur för dig att vi kom."

"Vad var så speciellt med det där huset?" sa Totem.

"Ehum", sa Teo. "Det är nog mitt hus du pratar om."

"Jag misstänker", sa Fred, "eller vänta nu, jag vet... att de har stöldgodset under huset!"

"Mitt stöldgods!" sa Totem.

"Var så god att gå nu. Du är en fri man. Jag tar hand om resten", sa Fred.

Totem och de två pingvinerna gick.

"Vad ska jag göra nu?" sa Teo.

"Har du långt hem?"

"Inte så farligt..."

"Vill du ha skjuts?"

"Ja, helst."

20. Tolkningar

Sent samma natt ligger Tina sömnlös. Det var ett vanligt tillstånd för henne, i sällskap med Mario. Hon kunde helt enkelt inte känna sig lugn i hans närhet. Hon beslöt sig för att stiga upp.

"En stor dag i morgon" - vad skulle det betyda? Skulle de utföra ännu en sprängning? Hon smög bort till telefonen, varpå hon ringde upp Fred. Efter en handfull signaler svarade han.

De kom överens om att mötas ute i skogens mitt, för att dela sin vetskap. Hon lade på luren och smög iväg genom rummet, och råkade smälla till dörren på väg ut. I samma sekund ringde telefonen. Mario vaknade med ett ryck och rusade till luren.

"Hallå? Va? Lägg av! Ofan! Ja, hej då!"

Mario ryckte ur sladden och kastade telefonen i väggen så hårt att endast en telefontillverkare skulle våga le.

Tina tittade förskräckt på Mario. Han sneglade ilsket tillbaka.

"Vem är du egentligen?" Mario lät riktigt förbannad.

"Eh.. vad menar du?" Hon darrade på rösten. Händerna skakade. Och hennes fötter också faktiskt.

"Det där var Joel. Han sa att det varit upptaget här en bra stund!"

"Jag... skulle..."

"Så fan heller du skulle! Han har överlistat dig! Du var med då Joel greps, inte sant!"

"Lugna ner dig. Var inte så..."

"Min attityd är ditt problem. Nå, erkänner du?"

Tina fick inte fram ett ord.

"Och du har varit i den här stugan och snokat!" skrek han. Han plockade upp en stol, sedan kastade han den i golvet.

Tina blåste undan håret som hängde över hennes ansikte.

"Erkänner du?" röt Mario.

Tina sa fortfarande ingenting.

"Som du vill. Joel är på väg hit, och vi kommer att tortera dig om du inte börjar snacka!"

"Alltså, jag..."

"Tyst med dig!"

Tina letade uppgivet efter möjligheter. Möjligheter att ta sig ur situationen. Hon försökte minnas vad hon lärt av att läsa boken "Hur du undkommer hopplösa situationer och framstår som en hjälte trots att du bara är en tönt", men hon lyckades inte komma ihåg ett enda tips.

Hon såg det svåra i situationen och lät bli att utmana det. Istället satte hon sig ner på en stol för att låta ödet ta över. På senare tid hade det en förmåga att ta itu med saker helt på egen hand.

"Vad tror du att du håller på med?" sa Mario.

"Sätter mig ner."

"Jaha."

"Detta ska bli kul", mumlade Joel när han klev upp till dörren och knackade på.

"Hej, kom in", sa Mario genom fönstret.

Joel steg in, ruskade av sig och ställde ifrån sig tortyrväskan. Tina sneglade på den och hoppades att slippa se vad som fanns däri.

"Jaha, var ska vi börja?" sa Joel.

"En skvätt kaffe kanske?" Mario räckte fram en kopp rykande vätska, och Joel sörplade glatt i sig innehållet medan Mario band fast Tina i stolen. Hon blev alltmer spänd.

"Jag skulle kunna säga 'vad var det jag sa', men jag säger bara: du skulle ha låtit mig följa med på festen."

Joel grävde en stund i väskan och fick upp några fotografier. Han gav dem till Mario.

"Det där", sa han mellan kaffeslurkarna, "är Tina."

Mario vred och vände på bilderna. Sedan höjde han ögonbrynen.

"Vänd på dem", sa Joel.

På baksidan stod det "Dubbla kopior - extra billigt vid inbyte av kamera".

"Aha", sa Mario. "Teo undrade om jag sett hans bilder. Han måste ha gett mig originalen utan att jag fått dem. Men hur..."

Joel sneglade på Tina.

Tina såg förskräckt på de två bovarna. Därefter blev hon visiterad, och de undersökte tre av hennes jeansfickor innan de fann korten i hennes bakficka.

"Är det här du?" sa Mario och pekade på ett av korten.

Tina sa ingenting. Hon tittade bort.

"Vem är den andre?" sa han sedan.

Hon förblev knäpptyst. Han hytte med näven, men hon bara ryckte på axlarna.

"Ska vi öppna väskan?" sa Joel, när kaffet var slut.

"Tja, varför inte."

Joel började gräva i väskan och upp kom en bärbar CD-spelare med tillhörande hörlurar. Det var små proppar. Han slet ur sladden och grävde på nytt i väskan och fick tag i ett par ordentliga lurar. Han tryckte fast kontakten. Tina blev förvånad. Och lite lättad, till en början.

"Det här", sa Joel, "är de senaste coverlåtarna som spelas varje dag i radio." Han skrattade elakt.

Det var inte vad Tina räknat med. Joel visade upp lurarna. Hon vred och vände sig av obehag i stolen. Mario tog lurarna, lutade sig över Tina och viskade:

"Sitt still."

Hon gav honom en spark på smalbenet. Han visade en osmaklig grimas, höll andan ett ögonblick och viskade sedan:

"Sitt still."

Han tvingade på henne lurarna.

"Du kan börja nu", sa han.

"Är du säker?" sa Joel.

"Kör bara!"

Joel lät ett finger vila på playknappen. Han tog ett djupt andetag, sedan tryckte han ner den.

Redan efter fjorton sekunder bölade hon efter tystnad. Något som de två plågoandarna inte var villiga att ge henne.

"JAG ERKÄNNER!" skrek Tina.

De sänkte volymen.

"STÄNG AV, FÖR FAN!" vrålade hon. De log åt varandra, och drog ut kontakten.

"Funkar varje gång", konstaterade Joel.

Tina pustade ut i stolen, redo att avslöja halva världen.

Så snart de fått reda på vilka som kände till deras hemligheter, samt var de hade deras tillhåll, beslöt de sig för att ta hand om hennes kumpan - Fred. Innan de lämnade stugan, låste de naturligtvis in Tina i städskrubben. Den hade de ändå aldrig haft någon användning för.

Tina hörde bilen dra iväg och hon började genast planera sin flykt.

Två skumma gestalter närmade sig med försiktighet det mörka kontoret. Inte en själ syntes till. Det kunde förstås bero på att själar inte syns så bra i mörker, men hur som helst så behöll de sin försiktighet. Dessutom höjde de sin beredskap en smula. Vad som helst var säkert på väg att hända, och lite till.

Uppför trapporna. Fram till dörren. Olåst! De steg på. Joel sträckte sig efter en lyskontakt, men fick snart en smäll i nacken.

"Vad fan håller du på med", viskade Mario med övertygande basstämma.

Joel ryckte på axlarna. Då hördes ett ljud. "Plopp", sa ljudet. De stelnade till, som för att lyssna efter det. "Plopp", sa det igen. Det visade sig vara ett ointressant ljud, så de trippade vidare över golvet, men snavade snart på en sladd som låg utsträckt över golvet, och en dator föll ner på dem med ett brak.

"Typiskt datorer!" röt Mario och lät spänningen rinna ut i sanden. Därefter tände han lyset i taket.

"Det är ingen här", sa Joel. Sedan gick han och drog åt vattenkranen som läckte.

"Tjena, grabbar", sa en yrvaken figur, som vid närmare inspektion visade sig vara Max. "Vad håller ni på med?"

Mario vände blicken mot Joel. Sedan tillbaka på Max.

"Vad fan gör du här?" sa han.

"Tja, jag hade ingen lust att gå hem, så jag fick följa med en snubbe hit, och så råkade jag tydligen somna under den här fula soffan."

"Men vad..." sa Joel.

"Ja, och sen kom ni", fortsatte Max.

"För fan, Max!" röt Mario. "Här bor Fred! En jävla privatspanare!"

"Ånej. Få se nu... Fr... Frank? Frans... Ja! Frans. Så hette han. Javisst", sa Max.

Mario blängde på honom. Och så tryckte han upp glasögonen på näsryggen och satte händerna till sidorna för att se sådär extra tuff ut.

"Neej", sa han.

"Oj. Det var värst."

"Vad ska vi göra?" sa Joel.

Mario såg sig fundersamt omkring. Sen pekade han på en stor låda på golvet.

"Datorn! Kom igen så sparkar vi sönder den!" sa han.

"Gärna!" sa de andra.

Halvvägs inne i skogen stod Fred och hängde mot ett träd. Han väntade och väntade, men ingen Tina syntes till. Dessutom hade ett nytt skoskav börjat irritera hans ena fot, så han började tappa aptiten på allt väntande. Alltihopa resulterade i att han vände på klacken och gav sig av hemåt igen.

Plötsligt stannade han. Var det en grävling han hörde, eller kanske en mullvad? Men det var ingetdera. På håll råkade han få syn på tre bekanta idioter. Han tog skydd bakom ett träd och observerade dem då de passerade.

Fred anade oråd. Tina hade ju ringt från Marios stuga, och här kom nu Mario och gänget. Vad har gjort Tina så upptagen att hon inte kunnat komma? Han funderade inte så mycket på det, utan traskade vidare hemåt. Först när han såg sin dator ligga i en trasig hög på golvet, gick det upp ett ljus. Kanske var Tinas identitet avslöjad, och i så fall var hon ganska illa ute.

Han tog genast upp luren och tryckte in ett långt nummer. Luren förklarade med en automatisk röst att alla linjer på polisstationen var i gott skick, men dessvärre befann sig linjerna i kontakt med telefoner som stod placerade i rum som var alldeles tomma för tillfället.

Sammanfattning: Fikarast.

Nu var goda råd dyra, och allt Fred kunde få tag på var billiga, vilket resulterade i att han greppade en spade som hade stått mot husknuten under tiden ingen behövde den, och satte fart mot Solstingstigen 11. Det kändes som att han låg steget före.

Han var snart framme vid det numera välkända huset, och han kliade sig på hakan.

Detta kommer att ta tid, tänkte han, varpå han satte det första spadtaget.

En tillsynes fullständigt vilsen hund kom löpandes längs dikeskanten och stannade för att sniffa på ett par löv. Den höjde öronen och vände blicken mot Fred och lufsade fram. Den iakttog Fred en stund.

"Stå inte bara där och glo", sa Fred. "Hjälp till istället!"

"Gruff", sa hunden och började gräva ett hål precis bredvid Fred.

Det hade börjat skymma på allvar, och en röst släpade sig fram i mörkret.

"Hallå!" lät den. "Kom hit nu!" sa den sedan. "Är du nånstans?"

Fred vände sig om. Hunden gjorde likadant. Den vände blicken mot sitt hål igen, innan den började gå mot rösten.

"Där är du ju!" Det var namnlöse Bengt som just hade kommit ifatt sitt promenadsällskap.

"Typiskt", mumlade Fred. Nu fick han klara sig på egen hand.

Tina vred och vände på sig inne i städskrubben. Slog och bankade på dörren. Det verkade hopplöst att ta sig ut, särskilt med bakbundna händer. Hon hade haft bakbundna händer en gång tidigare, men då var det en lek. Nu var det på riktigt. Stugans ytterdörr slog upp, och hon hörde tunga steg från tre par fötter närma sig. Mario slet upp dörren till städskrubben. Bakom honom stod Joel och Max.

"Vart är han?" vrålade han.

"V-vem?"

"Fred, så klart!"

"Jag vet inte."

"Ljug inte!" Han drämde igen dörren. Sedan öppnade han den igen.

"Jag vet inte var han är!" Tina tryckte sig längre in i skrubben.

"Jag tror henne", sa Joel nonchalant.

"Vad fan ska vi göra nu då?" sa Mario.

"Jag tror det är bäst", sa Joel, "att inse att allt är kört. Igen."

"I helvete heller", sa Mario. "Vi måste få upp grejerna."

"Visst, men..."

"Med en gång!"

Mario började intensivt rusa runt i stugan, lyfta på soffkuddar, dra ut skåpsluckor och vända på pappershögar. Han hittade några bomber, ett par granater samt ett antal stora svarta sopsäckar som de packade ner i tortyrväskan, Joel smög ner en RR4 utan att någon märkte det, och än en gång lämnade de Tina. Men den här gången glömde de låsa städskrubben. Trots hennes fängslade händer

och fötter, kunde hon nu ta sig ur skrubben, och hon ålade sakta framåt över golvet. Hennes enda chans var att ringa efter hjälp, men åsynen av den krossade telefonen plågade hennes förhoppningar. Men hon skulle inte ge upp utan att försöka. Eller? Jo, ett försök i alla fall.

"Den röda tråden hit, och den vita tråden... öh?" Tina fumlade med vrakdelarna.

"... den här mojängen passar här, och..."

Då började det plötsligt tjuta i luren, och hon var snabb med att slå numret till sin gamla arbetsplats.

"SOLSTINGSTIGEN 11!" skrek hon så snart någon svarade. "Kom dit med en gång!" Därefter tystnade luren med ett sista pip. Hon backade undan snabbt ifall den skulle explodera. Den exploderade inte.

En gammal man med käpp tog sin morgonpromenad tidigt denna natt och skulle just till att svänga av runt hörnet då han bländades av ett sken. Han tänkte först hoppa åt sidan, men insåg att det troligtvis skulle ge samma skador som om han skulle bli påkörd, så han stod kvar och hoppades på det bästa. En sekund senare svischade bilen förbi honom med bara någon meter. Han försökte kväva sin ilska, av respekt för de som kände till att han var en mycket sansad äldre herre. Men när han kom på att han var alldeles ensam där han gick, släppte han ut allting.

"Aargh!" sa han. Sedan blev han alldeles andfådd.

"Kör inte så fort!" sa Joel. "Vi vill inte dra uppmärksamhet till oss."

"För sent", grymtade Mario och tryckte lite extra på gasen, vilket naturligtvis inte hjälpte eftersom han redan hade full gas.

Mario hade för länge sedan kastat bort skisserna som visade hur bomber lämpligast skulle placeras kring huset för att de skulle få bort tillräckligt mycket av det för att få upp hela samlingen av värdesaker. Han bad nu Joel att göra en ny, vilket förstås inte var alldeles enkelt i en bil som bröt mot trafikregler. Joel tittade i sin väska och räknade, sedan antecknade han vidare.

"Men... vem fan är det där?" sa Joel när de bromsade in framför huset. En figur låg framåtböjd i trädgården.

"Jag vet", sa Max.

Mario gjorde en tvärbromsning, rusade ut ur bilen och stegade snabbt fram till Fred som låg på knä och grävde i marken.

"Vill ni vara snälla att blända av till halvljus", sa Fred, "jag ser int..."

"Här har du!" sa Mario och klippte till Fred på axeln.

Fred tittade upp på honom. "Du!" sa han. "Aj!" sa han sedan.

"Just det, din idiot. Nu tar vi över!"

Fred hade inget annat val än att säga emot. Han kunde naturligtvis inte lämna över allt bara sådär. Det här - om något - skulle ge ett erkännande från hans före detta chef och troligtvis ge honom jobbet tillbaks om han lyckades bura in bovarna. Han hoppades. Men under tiden han funderade på detta, hade Mario tagit ett fast grepp om honom. Inifrån bilen kastade Joel en bomb mot dem. Den missade. Och den small inte heller, för den var inte aktiverad. Fred stretade emot för att ta sig ur greppet, men till ingen lycka.

"Du skulle inte kunna släppa, tror du?"

"Knappast", sa Mario och klämde åt lite extra.

Joel hade tagit sig ur bilen och bar på RR4:an.

"Behöver du hjälp?" sa han.

Då hördes plötsligt sirener bakom krönet, och snart syntes också två blinkande blå ljus.

"Ha!" sa Fred. "Nu är ni fast! Och jag får äran!"

Mario blev så paff att han släppte taget om Fred, och inom några sekunder var de omringade av två konstaplar. Fred nickade stolt till sin före detta chef som just stigit ur bilen.

"Allihop var hans idé", sa Mario och pekade på Fred.

"Just det. Han där!" sa Joel.

"Jag håller med", sa Max.

"Inte alls", sa Fred och bröstade upp sig. "Jag har jobbat under täckmantel..."

21. Belöning

Det tog väl några minuter för Tina att skava av repet med hjälp av flisorna från den trasiga telefonen, men efteråt kände hon sig ordentligt nöjd. Hon kom fort på fötter och lämnade stugan med förhoppningar om att få vara med när Mario grips. Trots att hon varit polis, hade hon god kondition, vilket gjorde att hon kunde rusa halva vägen i sträck utan att falla ihop som en latmask på trottoaren.

Solstingstigen 1...

Hon började skymta några figurer en bit bort. Ett blått ljus tittade på henne ungefär två gånger per sekund.

Solstingstigen 3...

Hon kunde urskilja sju personer runt bilen. Fyra av dem såg ut att vara besvärade av de andra tre. Hon tog ett skutt över en lövhög som blåst upp på vägen. Det var smart. Lövsamlingar kan vara lika hala som bananskal om de är på det humöret.

Solstingstigen 5... Det var inte långt kvar nu. Hon närmade sig målet och såg bilen sakta lämna platsen. Hon ilade.

"Hallå!" skrek hon med sin andfådda röst. "Jag vill också vara med!"

Solstingstigen 7...

"Men herregud!" vrålade hon. "Stanna då!"

Hon saktade in. Pustade ut. Hon gick den sista biten fram till Solstingstigen 11. Det var för sent. Bilen hade försvunnit över krönet.

I bilen över krönet satt en chef, två konstaplar, tre brottslingar, och så Fred. Sex av dem satt ganska trångt. Fyra av dem bar handklovar av senaste modell. (Den förra modellen - vanliga rep - försvann mystiskt vid en brand.)

"Det är så här du tjänar pengar nu för tiden, va?" Chefen sneglade på Fred i backspegeln. "Är det tacken för allt vi har lärt dig?"

Fred sneglade tillbaka, redo att kasta ur sig samtliga svordomar han någonsin lärt sig. Men det hade tagit för lång tid. Han knuffade på Mario, som uppenbarligen tagit alltför mycket utrymme i baksätet. Mario blängde på Fred på ett sätt som gjorde att han utan protest krympte ihop till en liten dvärg. Han hade fått plats i en koffert. En stor koffert.

"Vi har en bandinspelning på hur du grävde upp delar av bytet!" sa chefen.

"Än sen då?" Fred började på allvar tro att han faktiskt var misstänkt som medbrottsling. Detta förvirrade honom en smula, och han hade inte alls tänkt ut något smart försvarstal.

"Är du snäll, slipper du dela cell med de andra tre", sa chefen.

"Du, om jag talar om vad som finns nedgrävt under huset, får jag gå då?" sa Fred.

"Vi vet vad som finns där, men det tillhör tomten och får därför inte grävas upp utan husägarens skriftliga tillstånd." Chefen suckade högljutt och lade i en ny växel. "Dessvärre kan vi inte få tag på honom."

"Fasen också!" Tina satte sig på en överkörd stolpe som låg och skräpade. Den var inte särskilt bekväm, så hon satte sig på trappan istället. Hon tänkte först ta sin mobiltelefon och ringa till polisen men vid närmare eftertanke kom hon på att hon inte hade någon, och om hon hade haft en, så hade den i alla fall inte fungerat. Mobiltelefoner fungerade nämligen väldigt dåligt i den här byn, precis som i resten av världen.

Förresten kunde det kvitta. Hon kunde lika väl låta Fred ta hela äran. Hon var så utmattad att hon inte orkade bry sig. Utanför huset kom nu en svettig och uppgagad äldre herre gående med sin käpp. Inte heller det orkade hon bry sig om.

Hon sneglade ner på marken. Gräsmattan var nästan helt förstörd. På ett ställe låg en spade, på ett annat en bomb och på ett tredje ett halsband. Hon tänkte först inte bry sig om något av dessa ting, men hon kunde inte ta blicken från halsbandet. Hon plockade upp det och studerade det noggrant. Sedan satte hon på sig det.

Det blev kallt att sitta på trappan så hon påskyndade återhämtningen och sen traskade hon hemåt. På en tomt fick hon se att man ställt upp en julgran full av ljus och färgglada kulor. Men det var ju på tok för tidigt.

De måste vara galna, tänkte hon. Det är ju bara september. Men det var fel. Det var oktober.

Hon sprang sista biten och stannade utanför kontoret. Det var alldeles mörkt därinne. Väl inne slängde hon skorna i soffan och tappade upp ett kallt bad och planerade att somna i det. Då ringde det på dörren. Hon rynkade pannan, tittade på klockan. Vem kan det... asch, tänkte hon och öppnade. Utanför stod en nedstämd Teo. Han hängde med huvudet och hans blick vilade någonstans i höjd med hennes fotknölar. Han knuffade undan dörren och klev in.

"Jag vill bara ta adjö", sa han.

"Adjö?" sa Tina.

"Just det. Här orkar man ju inte stanna. Jag tänker emigrera. Kanske till ett helt annat land. Eller ännu längre bort."

"Är du säker?"

Hans mun fick formen av ett streck. Han öppnade den.

"Jag har bombats, jag har blivit slagen på, jag har blivit nedgrävd, men framför allt; jag har blivit bedragen av de enda som jag trodde jag kunde lita på. Den enda som verkligen var min vän, det var du!"

"Nja, jag..." Tina rodnade.

"Du hjälpte mig ur det här. Det är din förtjänst. Du är värd en belöning."

"Vad snällt."

"Du är en så god vän så att om vi var på ett sjunkande skepp och det bara fanns en flytväst kvar..."

"Ja?"

"...skulle jag sakna dig jättemycket och tänka på dig ofta."

Teo fingrade nervöst på sin nyckelknippa. Han visade upp den.

"Du ska få det enda jag har kvar. Det enda jag kan ge dig. Du ska få mitt hus."

"Men..." Tina häpnade över Teos generositet, men hon visste inte säkert om hon ville ha det.

"Jag kommer aldrig mer att ha användning för det. Jag vill aldrig mera se det. Jag hatar det!" Han räckte fram nyckeln.

De satte sig ner och tittade på varandra. Tina funderade på huset, på bytet, på Fred och lite grand på sig själv också. Teo reste sig snart igen, och öppnade dörren.

"Kanske ses vi en dag", sa han.

"Kanske gör vi det", sa Tina. "Ta hand om dig!"

Teo tog det försiktigt över tröskeln. Att snubbla i detta läge vore att göra bort sig på riktigt.

Då Tina stängt dörren efter honom satte hon sig för att begrunda situationen från topp till tå. Hon glömde fullständigt bort sitt bad. Ett hus. Vad är det för gåva egentligen? Det lät inte klokt när hon sa det högt. Kanske var allihop bara ett skämt? Hur som helst hade hon redan bestämt vilken färg hon ville ha i köket.

Då ringde telefonen. Hon fick därmed en chans att förklara allting för polischefen som satt i andra änden av luren. Dessutom fick hon bli både chockad, glad, förvånad och ledsen innan samtalet var över.

Nio sekunder efter att hon slängt på luren gick hon och hämtade sin dagbok som hon inte skrivit i sedan hon fick sparken. Hon läste några gamla sidor för sig själv innan hon slog upp en tom sida och började skriva:

"Kära dagbok."

Hon avbröt sig och ögonblicket därefter gnuggade hon över texten med pennspetsen. Hon började om.

"Idag fick jag ett hus. Och ett nedgrävt stöldgods. Dessutom fick jag jobbet tillbaka!"

22. Säcken

Om man går på bio förväntas man stänga av alla, eller åtminstone de flesta, elektroniska apparater man kan tänkas bära med sig. Annars stör det omgivningen om de plötsligt börjar pipa och gnälla. Men det finns alltid vissa individer som insisterar på att få ha sina apparater igång.

Dessa människor föll Mario helt i smaken.

I en trång och nyöppnad fängelsehåla satt Fred. Chefen fick höra att Fred faktiskt var oskyldig, men inte förrän efter att Fred golvat honom med en köksvåg, och våld mot tjänsteman var allvarliga saker i den här byn. Således fick Fred precis samma långa fängelsestraff som han hade fått om han faktiskt varit medskyldig till guldkuppen. Mario skyllde naturligtvis på tillfällig sinnesförvirring, men konstaplarna tyckte inte alls att den verkade särskilt tillfällig. (Efter tre månader släpptes Mario, Joel och Max för gott uppförande. Fred fick snällt stanna kvar.)

Tina hade vid det här laget flyttat in i sitt nya hus, och en dag då hon skulle till jobbet som vanligt, lade hon märke till tre figurer som såg bekanta ut. Två av dem var pingviner.

"Totem!" ropade hon.

Han tittade upp.

"Hej!" skrek han, kastade koppen och rusade mot henne. Hon ryggade tillbaka när han närmade sig, varpå han abrupt avbröt sin framfart och stannade några meter framför henne. Han stod stilla där för ett ögonblick. Därefter gick han lugnt och sansat närmare.

"Hur är läget?" sa han.

"Jo, tack, det är fint", sa hon. "Jag har försökt få tag på dig. Vill du höra en glad nyhet?"

Hon berättade för honom om hur de lyckats plocka fram hela bytet under huset utan att använda vare sig bomber, granater, grävmaskiner eller datorer. Men det hade tagit tid, och Tina hade haft svårt att sova med så mycket folk som högg och borrade i marken runt huset dygnet runt i flera veckor. Men det hade varit värt

det, lovade hon, och förklarade att hon hade allting upplagt i ett rum i huset, och där kunde hon sitta och titta på dem hela eftermiddagarna.

Totem var utom sig av lycka då han lämnade huset med en säck före detta stöldgods. Så såg det åtminstone ut. Men naturligtvis skulle han gärna ha gett upp både säcken och de två kopplade djuren om han bara fått stanna med Tina. Dessvärre hade hon inte sänt några signaler som tydde på att hon ville detsamma, så Totem lät det vara. Hellre bara olycklig, än olycklig och sårad, tänkte han där han gick. Lycka var ett tillstånd han inte var van vid, och således aldrig förväntade sig.

Tina hängde på fönsterbrädan och såg ut genom fönstret på Totem då han gav sig av. Han såg så lycklig ut. Hon hade först tänkt föreslå att de skulle hitta på något tillsammans, men hon ångrade sig i sista stund. Han måste ha mycket bättre saker för sig än att stanna här, tänkte hon. Han har ju ett gammalt liv som guldsmed att komma ikapp.

Hon ryckte till av en känsla som hon bara fått en gång tidigare, då hon somnat vid ratten; hon skulle bli försenad till jobbet! Hon rusade, hittade bilnycklarna på första försöket, och for iväg!

En mus under huset låg på sin dödsbädd, men det var ingen som brydde sig om det.

Epilog

Det hade börjat ljusna och filten de satt på hade blivit våt av daggen i gräset. Snubben reste sig först.

"Ja, det var allt", sa han.

Lian avvaktade. Han verkade vänta på någonting.

"Nå, är du nöjd?"

"Men..."

"Men vadå?"

"Tja, jag bara... jag vet inte... jag brukar kunna säga ganska precis vad jag tycker efter att ha hört en historia på det här viset, men nu är jag inte säker alltså."

"Du kanske somnade."

"Nej då, inte vad jag kan minnas. Kan du ta om slutet tror du?"

"Helst inte."

Lian reste sig och började vika ihop filten. "Jag har i alla fall slutat jobbet nu. Ska du fortfarande ingenstans? Själv ska jag hem, och det ligger åt samma håll... antar jag."

Innan Snubben hann svara dök en polisbil upp i krönet. Den bromsade in och stannade bakom Lians lastbil. En kvinnlig förare klev ur bilen och Lian satte hjärtat i halsgropen då han såg hennes uniform. Han hade kanske dålig erfarenhet av människor i liknande uniformer. Han gick försiktigt fram för att möta henne.

"Vad har vi för oss här då?" frågade kvinnan.

"Vi bara... snackar lite", förklarade Lian. "Hurså?"

"Jag vill nämna att ni står felparkerad. För det är väl er bil detta?" sa hon och pekade på det stora fordonet. "Så här kan ni ju bara inte stå parkerad mitt på körbanan begriper du väl."

"Jaha... eller nähä, menar jag", mumlade Lian och gick för att flytta sin bil. Fast varför inte lika gärna köra därifrån, tänkte han, och ropade på Snubben som fortfarande stod vid trädet och försökte släcka elden, men nu var han färdig och började gå mot lastbilen. Han stannade upp då han fick se vem det var som Lian hade stått och pratat med. Han släppte filten.

"Tina!" sa han.

Hon vände sig om.

"Teo? Men vad... hur... alltså", sa Tina.

"Detsamma", sa Teo.

Tina samlade sig och fyllde lungorna med en näve luft.

"Jag går av om en halvtimme, ska du med och ta en kopp kaffe?"

Teo tittade ner i marken en kort stund, sedan kastade han nonchalant alla gamla tråkiga minnen över axeln och sa: "Gärna!"

De satte sig i hennes bil och for iväg mot en stad som ingen någonsin varit i. Lian stod alldeles stilla i förundran och såg på hur de två figurerna lämnade platsen.

Solen reste sig allt högre och de flesta molnen hade försvunnit. Det såg ut att kunna bli en riktigt fin dag. Han skymtade en ensam figur komma gående. Han drog snabbt på sig kepsen, hoppade in i lastbilen och for iväg hem.